

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄.

ΑΡΙΘ. 31

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κληρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγγραφα περὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας — Ἀνακρι-
βειῶν ἔλεγχος — Ἐπίκαιρα γράμματα — Ἡ διαρρύθμισις τῶν
ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων — Ἐκκλησιαστικὰ
χρονικά — Συσσίτιον Παντιᾶ Εὐγενίδου — Νεκρολογίαι.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Τῇ 15 ἀπριλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐξε-
δώκαμεν τρία γράμματα ἐπίσημα περὶ τοῦ ἀν-
τιοχειακοῦ λεγομένου ἐκκλησιαστικοῦ ζητήμα-
τος. Ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ ἡμῶν ἐκδίδομεν
ἑξῆς κατόπιν ἀντηλλάγησαν μεταξύ τῆς ἀγίας
τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων Ἐκκλη-
σιῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, κρατοῦν-
τες ἐννημέρους τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν καὶ πάν-
τας τοὺς ὀρθοδόξους περὶ τῆς θέσεως τῶν πα-
τριαρχικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς Ἐκκλη-
σιῶν πρὸς τὰ ἐν τῇ ἀγίᾳ τῶν Ἀντιοχείων Ἐκ-
κλησία γινόμενα.

Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-
θείας» εὐρήσουσιν ἐν τοῖς ἐκδιδόμενοις ἡδὴ
γράμμασιν ἐκτιθεμένους τοὺς εὐσεβεῖς πόθους
καὶ τὰ τεκμήρια τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς ὑπὲρ
ἀδελφῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣν κατὰ τὰ
τελευταῖα ταῦτα ἔτη, διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν,
θεοῦ κρίμασιν, ἀκαταστασίαν, αἱ τεκταινόμεναι
παρὰ ψευδαδέλφων ἐπιβουλαὶ ἐπηρεάζουσι καὶ
συγκυκῶσιν. Τὸν αὐτὸν πόθον ἔχουσι πάντες οἱ
θέλοντες καὶ εὐχόμενοι τὴν ἐν τῇ ἐνότητι συν-
τελουμένην ἰσχὺν πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας,
καὶ κυρίως τῆς ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ζη-
τούσης τὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν
ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν.

Ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις οἱ ἀναγνώσται
βλέπουσι καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν ἀπελαθέντων
μυτροπολιτῶν τῆς Ἀντιοχειακῆς ἀποστολικῆς
Ἐκκλησίας, ὧν οἱ δύο, Ἀμίδης καὶ Εἰρηνου-
πόλεως, ἐν ὁδύνῃ διαγαγόντες τὰς τελευταίας
τῆς ζωῆς ἡμέρας, μετέστησαν πρὸς Κύριον.

Τὰ ἐπίσημα γράμματα κατὰ χρονικὴν τάξιν, εἰσὶ ταῦτα:

Α'

**Τοῖς μακαριωτάτοις πατριάρχαις
Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων**

(μετὰ τοὺς συνήθεις τίτλους)

Δι' ὧν κατὰ λήγοντα τὸν μῆνα μάρτιον τοῦ διανομένου ἔτους τῇ Ὑμ. Μακαριότητι, ὥσπερ δὴ καὶ τῷ γερασμίῳ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ . . . κ. . . . ἐπεστείλαμεν γραμμάτων ἡμῶν, ἡγγέλθη μὲν ἡ λήψις τότε καὶ μελέτη τῶν ἀδελφικῶν αὐτῆς κρίσεων καὶ προτάσεων περὶ τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, προσεπιβεβαιωμένου δὲ ὅτι πόθος καὶ ἡμῶν ὁ αὐτός ἦν ὁ τῆς ἀποκαταστάσεως δηλονοῦν τῆς προσηκούσης τάξεως κατὰ τὸν θρόνον ἐκείνον, εἰς καιρὸν εὐθετώτερον τὴν περὶ τούτου καὶ περὶ κοινῆς ἐνεργείας μερικωτέρων ἀναβαλέσθαι προϋτείνετο διάσκεψιν. Νῦν οὖν μετὰ τὰ ἄρτι αὐτόθι ἐπιτελεσθέντα, ἐπιστάντα τὸν καιρὸν ὀριστικωτέρως περὶ τῶν ἐκεῖ κοινῆς γνώμης καὶ ἀποφάσεως ἡμῶν ὑπολαμβάνοντες, ἤκομεν δηλώσοντες μὲν ἣν ἔχομεν γνώμην ἡμεῖς, τὴν ἀδελφικὴν δὲ προκαλέστοντες καὶ αὐτῆς περὶ τούτων κρίσιν τε καὶ γνώμην. Ἡ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχικῶν θρόνων τετρακτὺς, ὥσπερ στηλοβάται τέσσαρες τὸ θεότευκτον καὶ τιμαλφές τῆς ἀνά τὴν Ἐφῶν ὀρθοδοξίας οἰκονομία διὰ τῶν αἰώνων ὑποβαστάζουσα, παρέστη ἐν ἀρρήκτῳ δεσμῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συνεργίας αἰετοτε ἄχρι τοῦ νῦν ἐν πᾶσι πολιτευομένη, οἶονεῖ σύνολον ἔν καὶ ὅψιν τὴν αὐτὴν καὶ μίαν πάντοτε παρουσιάζουσα. Ἀξίον οὖν καὶ δίκαιον καὶ ἱερὸν καὶ ὅσιον τὴν ἐπὶ αἰῶνας, θεία εὐδοκία καὶ χάριτι, ἐπ' ἀγαθῷ κοινῷ κρατήσασαν εὐλογημένην καὶ σωτήριον ταύτην ἐνότητα καὶ εἰς τὸ μέλλον διαφυλαχθῆναι οὕτω στενὴν καὶ ἀδιάφθορον, ὥστε κοινὴν μὲν εἶναι τὴν ἐνέργειαν ἐν πᾶσι τοῖς σπουδαίοις καὶ εἰς κοινὰ πνευματικὰ συμφέροντα ἀφορῶσι, μηδὲν δὲ διαπράττεσθαι μονομερῶς ἐν τοῖς τοιούτοις παρὰ τὴν τῶν ἄλλων γνώμην καὶ συνευδοκίαν. Διὸ δὴ καὶ ὅρον ἐκ τῶν πρώτων ἡμεῖς γε τὴν εὐλαβίῃ τῆς τοιαύτης ἐνότητος καὶ ὁμόφρονος συνεργασίας τήρησιν τιθέμεθα. Οὕτω γὰρ ὁμοφρονοῦσα καὶ συμπράττουσα ἡ ἱερὰ τετρακτὺς, παρεμβολὴν ὥσπερ πρότερον ἀποτελέσει ἀκαταγώνιστον, εἰς σωτηρίαν μὲν τῶν ἰδίων, εἰς στήριξιν δὲ καὶ εὐκαιρὸν ἀντίληψιν καὶ χειραγωγίαν τῶν ἄλλων, ὅσοι ἂν τούτων χρεῖαν ἔχοιεν, οὐδὲ

ἔσται τι χάσμα καὶ ρήγμα εὐάλωτον ταῖς καιναῖς τῶν νῦν καιρῶν εἰσηγήσεσι καὶ ἐπιπνοαῖς. Οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς γλώσσης, ἐν ᾗ ἡ τῶν Εὐαγγελίων καὶ ἡ τῶν ἀποστόλων καθόλου θεία διδασκαλία καὶ οἱ τῶν θείων δογμάτων τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν πίστεως ὅροι ὑπὸ τῶν πανσέπτων οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν θεοσόφων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐξηκριβώθησάν τε καὶ καθωρίσθησαν, οὐκ ἄμειρον σημασίας καὶ σπουδαιότητος κρίναντες καὶ οἷα δυνάμιν τινα συνεκτικὴν καὶ εἰς ἀκριβῆ καὶ ἀπταιστον ἀντίληψιν τῶν τῆς πίστεως ὅρων καὶ κανόνων καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ὁμόφρονά τήρησιν τε καὶ προφυλακὴν ἀσφαλῶς ὁδηγοῦσαν, εὐκαιρὸν καὶ εὐλογον ἡγοῦμεθα συστήσαι μὴ ἀμελῶς καὶ περὶ ταύτην ἔχειν, καὶ μάλιστα τοὺς ἱεροὺς ποιμένας καὶ σύμπαντα τὸν εὐαγῆ κλήρον. Ἀλλὰ καὶ ἄλλη τις πρὸς τούτοις ἐπιβάλλεται ἐπανόρθωσις μερικὴ, κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ τῆς φιλαδελφίας ἱερὸν καθήκον. Εἰσὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐκείνου ἀπομεμκρυσμένοι καὶ ἡδικοημένοι, οἱ ἔκκλησιν τοῖς τρισὶν ἡμῖν πατριαρχαῖς ποιησάμενοι, ἀλλ' εἰς δεῦρο ἀνάζιχα πάσχοντες καὶ ἱκανοποιήσεως μὴ τυχόντες ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Δίκαιον οὖν καὶ ὅσιον καὶ περὶ τούτων φιλάδελφον πρόνοιαν λαβεῖν καὶ ἀποφασίσαι ὥς ἂν κρεῖττον δόξη καὶ ὥς ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ. Ἐπειδὴ δ' ὡσαύτως ἔστιν ὅπου πρὸς τοῖς ποιμέσι καὶ τὸ ποιμνιον συνεταράχθη ἐκ τῶν συμβάντων πολλὰ ὥς συνεχεῖς δ' ἔκτοτε ἀπευθύνονται πρὸς ἡμᾶς προσκλαύσεις ἀπὸ τε Κιλικίας, Ἀμιδης καὶ Θεοδοσιουπόλεως, πρέπον καὶ πρὸς τὰ αἰτήματα τῶν χριστιανῶν τούτων εὐμενῶς ἀπιδεῖν καὶ τὴν προσήκουσαν οἰκονομίαν καὶ θεραπείαν ἐπενεγκεῖν. Καὶ ταῦτα μὲν ὅσα ἡμεῖς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἀναγκαῖα καὶ τελεσφόρα πρὸς εἰρηναίαν διευθέτησιν τῶν κατὰ τὸν θρόνον ἐκείνον ὑπολαμβάνομεν. Ἐπιπροστιθέντες δ' οὐχ ἥττον πρὸς εὐδόωσιν πάσης ἀγαθῆς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ προτάσεως καὶ προθέσεως, πρὸ πάσης ἐπισήμου μετὰ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ κοινολογίας καὶ διαπραγματεύσεως, τὰ μάλιστα ἀνύσιμον ἡγοῦμεθα τὴν ἐκ προτέρων ἀνεπίσημον ἔμμεσον μετ' αὐτῶν συνεννόησιν καὶ συμφωνίαν, ὅπερ ἄμεινον ἂν κατορθωθείη, εἴπερ οἱ ἐκεῖ προήγοντο ὅπως ποτε ἀποστείλαι ἐπὶ τούτῳ πρὸς ἡμᾶς τινα ἢ τινὰς τῶν τοῦ θρόνου ἀρχιερέων, μετὰ πολλοῦ τοῦ διαφέροντος καὶ μετὰ πάσης τιμῆς ἀπεκδεχόμεθα τὴν περὶ τούτων πεπνυμένην κρίσιν καὶ εἴ τινα εὐκαιρὸν γνώμην καὶ ἀπόδειξιν τῆς γερασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος, ἣν

καὶ αὖθις ἐν Κυρίῳ περιπτυσσόμενοι καὶ τὰ ἔτη Αὐ-
τῆς κτλ. αὖτς' ἰουλίου κε'.

Τῆς ὑμετέρας λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμίας
Μακαριότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

B'

Τῷ Ἀλεξανδρείας Φωτίῳ
καὶ τῷ Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ

(μετὰ τοὺς συνήθεις τίτλους)

Ὅσῳ ἡμῖν τοσούτῳ καὶ τοῖς λίαν περισπουδάστοις
ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς, τοῖς ἀγιωτάτοις προέδροις τῶν
κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν, ὁρατὴ ἐπεκτείνεται ἡ
ζοφειὰ ἐπισκιάσις τοῦ κυκλοῦντος τὸ πλήρωμα τῶν πι-
στῶν νοητοῦ ὀρίζοντος, αἰσθητὸς τε ὁ τὸ θεοπαγές
σκάφος διακυλινδῶν πολυκύμντος σάλος, ἐκδηλοῖ τε
αἱ καθ' ἡμῶν ὁρμαὶ καὶ αἱ μεθοδεῖαι «τῶν περιπα-
τούντων ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν καὶ ἐσκοτι-
σμένων τῇ διανοίᾳ».

Οὐ χρὴ δὲ πρὸς εἰδότας διατρίβειν καθ' ἕκαστον
τῶν μηχανημάτων, δι' ὧν «τρεφόμενοι ἡμεῖς οἱ θέλον-
τες μεταστρέψαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ», οὐδὲ
σκηνογραφεῖν εἰκόνα τοῖς ὁμασιν ἐκάστου ὑποκειμέ-
νην. Ἀλλ' ὁ δὴ λυσιτελὲς ἡμῖν δοκεῖ ἐπὶ τῇ τῶν και-
ρῶν χαλεπότητι, τοῦτο γνωματεῦσαι ἐπειγόμεθα
ὁμοίως πράττοντες τοῖς ἐν κινδύνῳ κραυγὴν βάλλουσι
καὶ τοῖς ἐν ἐπικειμένοις κοινοῖς κακοῖς τὴν ἀπὸ κοι-
νοῦ ἀποτροπὴν ἐπικαλουμένοις. Κοινοὶ γὰρ ὄντως οἱ
παρόντες κίνδυνοι ὥσπερ κοινὸς καὶ ὁ λυγρὸς ἡμῖν κλῆ-
ρος· κοινὴ δ' «ἡ πολλὴ θλίψις καὶ συνοχὴ καρδίας»,
κοινὰ οἱ φόβοι καὶ αἱ ἐλπίδες καὶ ὁ ἀγὼν, κοινὰ δ' ἄρα
καὶ φροντίδες πῶς ἂν δυνηθῇμεν «στῆναι πρὸς τὰς
μεθοδείας τῆς πλάνης», καὶ πῶς ἂν τὴν ἡμῖν ἐγκεχει-
ρισμένην καλὴν παρακαταθήκην φυλάξαιμεν τοῖς μεθ'
ἡμῶν ὅταν ταύτην ἐκ πατέρων πρειλήφαμεν. Οὐδ' ἔξε-
στιν ἡμῖν ὅλως πικροῦν «τὰς ἐριδὰς καὶ φυσιώσεις»
τῶν τὰς «βεβήλους κιννοφωνίας» ἐμμόνως εἰσηγουμέ-
νων, ἢ αἰθρίαν μετεωροσκοπεῖν ἀνέλπιστον, ἢ ἐπὶ μό-
νας πεποιθέναι τὰς ἐκάστου μονομερεῖς φροντίδας, ἀνυ-
σίμους μὲν πάντως καὶ ταύτας ταῖς ἐπὶ μέρους Ἐκ-
κλησιαίς, οὐκ ἐπαρκεῖς δὲ εἰς εὐρωστίαν τοῦ ὅλου τῆς
Ἐκκλησίας σώματος· ἀναμφίλεκτον γὰρ ὅτι σοβαρῶν
παθήσεων διάγνωσις ἐπὶ προσφορωτέρων φαρμάκων
χρήσει εἰδικωτέρας προσδεῖται μελέτης καὶ συντονωτέ-
ρας ἐπισκοπῆσεως.

Οὐδ' εἴθισται τοῖς εὐθύνας ὑπέχουσιν ἀποθαρρύνε-
σθαι πρὸ τοῦ δυσθεραπεύτου τῶν ἐπιπλοκῶν καὶ πρὸ
τοῦ ὄγκου τῶν τὴν ὁδὸν ἡμῶν ἐπιπροσθούντων φραγ-
μάτων, ἢ τῆς πληθύος καὶ δυνάμεως τῶν τὸ λήγον
τοῦ Κυρίου λυμαινόμενων. Αἱ γὰρ τοιαῦται κοσμικαὶ
τοῦ αἰῶνος ἐπὶ πρὶν εἰς οὐδὲν ἰσχύουσιν, εἴ γε οἱ ἔννο-
μον ἄμυναν ἀντιτάσσοντες ἐνδεδυμένοι εἰσὶ τὴν «πανο-
πλίαν τοῦ Θεοῦ, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης», περι-
εζωσμένοι τε τοῖς ἀμάχοις ὅπλοις τῆς «πίστεως καὶ
τῆς ἀγάπης» καὶ συνεσφιγμένοι τῷ ἀρρήκτῳ δεσμῷ
τῆς ἐνότητος. Τῇ δ' ἐνότητι ἀκολουθεῖ κατ' ἀνάγκην
ἡ πρὸς ἀλλήλους βοήθεια κατὰ τὸν οὐρκανοφάντορα καὶ
οἰκουμενικὸν μέγαν διδάσκαλον λέγοντα· «πλέον ἡμεῖς
τῆς ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀδελφῶν ἐπικουρίας δεόμεθα ἢ
ὅσον ἡ ἐτέρᾳ τῶν χειρῶν τῆς ἐτέρας καὶ ἀπαξιαπλῶς
οὐδὲν οὔτε τῶν ἐκ φύσεως, οὔτε τῶν ἐκ προαιρέσεως
κατορθουμένων ἄνευ τῆς τῶν ὁμοφύλων συμπνοίας ἐπι-
τελούμενον· καὶ ὁ Κύριος ἐπηγγείλατο μέσος γενήσε-
σθαι μετὰ τὸν δύο ἢ τριῶν ἐπικαλουμένων Αὐτὸν ἐν ὁμο-
νοίᾳ». Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπαγγελία αὕτη συνυπο-
νοεῖ ἄρα τὴν ἐντολὴν τοῦ συνάγεσθαι δύο ἢ τρεῖς ἐν
τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, μάλιστα δὲ ἐν ἀνάγκαις καὶ θλί-
ψεσι, καὶ δὴ καὶ ὅταν πολλοὺς μὲν τοὺς περὶ τὴν πί-
στιν ὀλισθαίνοντας ὁρῶμεν, πολλοὺς δὲ τοὺς τὴν ἀλή-
θειαν θρασείᾳ τόλμῃ ἐκπολεμοῦντας, περὶ ὧν ὁ αὐτὸς
μέγας τῆς Ἐκκλησίας πατὴρ τάδε, καὶ νῦν λίαν ἐπι-
κείρα, ἀποφαίνεται διδάσκων ὅτι «πάντων ἂν ἦν σχε-
τλιώτατον τοὺς μὲν βλασφημοῦντας οὕτως εὐκόλως
πρὸς τὸν εὐσεβῆ λόγον ἀποθρασύνεσθαι· ἡμεῖς δὲ τηλι-
κοῦτον ἔχοντας συνασπιστὴν καὶ συνήγορον ὀκνεῖν τὸν
λόγον διακονεῖν τὸν ἐκ τῆς τῶν πατέρων παραδόσεως
πρὸς ἡμᾶς διασωθέντα».

Τοιαῦτά τινα, ποθεινότατα ἐν Χριστῷ ἀδελφε, ἐν
ἐαυτοῖς διαλογιζόμενοι μετὰ τῶν σεβασμίων μελῶν
τῆς περὶ ἡμᾶς ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς τὴν πολιτείαν δ' ἀ-
φορῶντες τῶν κύκλῳ δυσσεβῶς κινούντων τε καὶ κι-
νουμένων, ἅμα τε προὔργιστάτον κρίνοντες ἐπισκοπῇ-
σαι ἀπὸ κοινοῦ εἴγε καὶ ἐν ἡμῖν εὐρεθῇ τι βελτίονος
χρῆζον ρυθμίσεως, κελὸν καὶ πρόσφορον ἡγήσασθε
ὑποδείξει μὲν τῇ ἀγάπῃ αὐτῆς ἐν κεφαλῇ οἷς
συνεχόμεθα φόβοις καὶ θλίψεσιν, ἐπερωτῆσαι δὲ, εἴγε
καὶ οἱ ἀγιώτατοι πρόεδροι τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλη-
σιῶν, τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ πόλει
Ἱερουσαλὴμ, τὸ αὐτὸ καὶ ἡμεῖς φρονοῦσιν, ὅτι δηλονοῦν
συμφέρον πάντως εἶη ἂν μὴ ὡς ἐν ἀπόπτῳ θεωρεῖν τὰ
ἐπὶ σκηνῆς ἢ καὶ ἐν παρασκηνίοις δραματουρούμενα
ὑπὸ φανερῶν καὶ ἀφανῶν ὑποκριτῶν, ἀλλ' ἐν προσεχεῖ
συναντήσῃ τῶν τριῶν ἡμῶν πατριαρχῶν, ἐν τῇ βασι-

λευούσῃ ταύτῃ συνερχομένων, διαμεΐψαι σκέψεις καὶ ἀποφύνασθαι ἐφ' ἑκάστου τῶν μελετητέων θεμάτων, ὅσα ἂν κριθῶσιν ἐπείγοντα καὶ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀνάγκην ἐρρωμενεστέρας μὲν προασιπίσεως τῶν κοινῇ συμφερόντων, στενοτέρας δὲ συσφίξεως τοῦ τῆς ἐνότητος δεσμοῦ, καὶ μείζονος ἐνισχύσεως τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πνεύματος ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς πληρώματι τῶν πιστῶν. Τὴν ἐπὶ τούτων δὲ πεπνυμένην γνώμην αὐτῆς περὶ πολλοῦ ποιούμενοι ὁμοφρονούσαν ταύτην ἐλπίζομεν καὶ ἀπεκδεχόμεθα ἐν ἀποκριτικοῖς αὐτῆς γράμμασιν, ἵνα καὶ τὰς εἰθισμένους κυβερνητικὰς διατυπώσεις ἀπὸ κοινοῦ διενεργήσωμεν.

Ἐπὶ τούτοις δὲ, ἐν φιλήματι ἀγίῳ Αὐτὴν μετὰ πόθου περιπτυσσόμενοι, διατελοῦμεν κτλ.

αὐτός' αὐγούστου ε'.

(πατριάρχ. ὑπογραφή)

Γ'

Τῷ Ἀλεξανδρείας Φωτίῳ καὶ τῷ Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ

(μετὰ τοὺς συνήθεις τίτλους)

Ἐν οἷς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀδελφικοῖς ἡμῶν γράμμασι τῇ περιποθήτῃ ἡμῖν σεβασμίᾳ αὐτῆς Μακαριότητι, ὥσπερ καὶ τῷ περισπουδάζτῳ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ, περὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀντιοχικὸν θρόνον πραγμάτων ἐπέμψαμεν, λόγον τὸν προσήκοντα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ περὶ τῶν μακρὰν τοῦ θρόνου καὶ ἔξω τῶν οἰκείων παροικιῶν ἐνδιατρίβειν ἐς δεῦρο ἡναγκασμένων ἱερωτάτων μητροπολιτῶν ἐποίησάμεθα, ὅπως κοινῇ ἐνεργείᾳ τὴν ὀφειλομένην δικαιοσύνην παρ' ὧν δεῖ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκζητήσωμεν. Ἐπειδὴ δ' οὖν οἱ εἰρημένοι ἱερώτατοι μητροπολίται προήχθησαν ἐναγχος διὰ κοινοῦ αὐτῶν γράμματος ἐπικαλέσασθαι καὶ αὖθις τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν, δι' ἧς τε πρότερον καὶ δι' ἧς καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἐναγχος ἐκλογὴν παρὰ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἡδίκηνται δικαίωσιν ἐξαίτουμένοι, διαγνώμῃ τῇ περὶ ἡμᾶς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου προαγόμεθα διακοινώσασθαι τὸ γράμμα τοῦτο, ἐν ἀντιγράφῳ ᾧδε ἐπισυνημμένῳ, καὶ τῇ σεβασμίᾳ Αὐτῆς Μακαριότητι, ὑποδείξαι δὲ ἅμα τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστεύσεως τῶν ἀναμενομένων σχετικῶν πρὸς τὸ ζήτημα ἀποκρίσεων τῆς περισπουδάζτου τε ἡμῖν σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου, πρὸς ὃν ὁμοίως γράφομεν.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αὖθις ἐν φιλήματι ἀγίῳ Αὐτὴν κατασπαζόμενοι κτλ.

Αὐγούστου κς', αὐτός'.
(πατριάρχ. ὑπογραφή)

Δ'

Παναγιώτατε δέσποτα,

Πολλὰί πολλαίς ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ ἑσωτερικαὶ τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας ἀνωμαλίαι καὶ μακροχρόνιοι ἔριδες ἐνεκα γνωστῶν ἀναφρεῖσαι λόγων οὐ μόνον αὐτὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διετάραξαν, τὰ ἱερὰ μὲν αὐτῆς καταρρίψασαι θέσμις, εἰς κίνδυνον δὲ μέγιστον τὴν ὀρθόδοξον περιαγαγοῦσα πίστιν. Ἀλλὰ ἡ ἀδελφικὴ συναντίληψις τῶν τριῶν τῆς Ἐφῆς Πατριαρχείων, πρωτοστατοῦντος τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἀδιόλειπτος ἐπαγρύπνησις καὶ ἐπισκοπὴ ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ἔσωσε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, τὴν εἰρήνην μὲν αὐτῇ πρυτανεύσασα, τὴν ὀρθόδοξον δὲ πίστιν καὶ τὴν κανονικὴν ἀποκαταστήσασα τάξιν.

Χαλεπὰς καὶ νῦν, παναγιώτατε δέσποτα, διέρχεται ἀπὸ ὀκταετίας ἡ ἀγιωτάτη ἐκείνη Ἐκκλησία ἡμέρας, ἀφ' οὗ χρόνου εἰς μὲν τὸν πατριαρχικὸν αὐτῆς θρόνον παρὰ νόμους καὶ παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμις ἐπίσκοπός τις αὐτῆς ἐπαπῆδησεν, ἡμεῖς δὲ βίχ ἐξώσθημεν τῶν ἐπισκοπῶν ἡμῶν καὶ τοῦ ποιμνίου ἡμῶν ἐστερήθημεν, ἄλλων ἀνθ' ἡμῶν παρὰ νόμους παρειαχθέντων ἔκτοτε τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ποῦ μὲν ταράσσεται τοὺς κανονικοὺς ἐξαίτουμένον ποιμένας, ποῦ δὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς κακοδοξίαν παρέλκεται, καὶ ἡ ὅλη Ἐκκλησία Ἀντιοχείας ἐν κανονικῇ διατελεῖ ἀκωνησίᾳ πρὸς τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Τὰς αἰτίας τῶν δεινῶν τούτως πάντες εἶδασιν. Διότι τῷ 1899 παρὰ νόμους κατέλαβε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ Λαοδικεῖας Μελέτιος ἄνευ τῆς κανονικῆς συμμετοχῆς ἡμῶν, τροποποιήσας τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς καὶ ἀναγκάσας ἡμᾶς ἀπομακρυνθῆναι τῶν τελομένων παρὰ νόμους, παρὰ τύπος καὶ ἀντικανονικῶς δις ἐκλεγείς πατριάρχης καὶ παρὰ νόμους τὰς κανονικὰς δικτάξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡμᾶς μὲν τῶν ἐπαρχιῶν ἡμῶν ἐξώσας, ἄλλους δὲ ἀνθ' ἡμῶν χειροτονήσας, ζώντων ἔτι καὶ κανονικῶν ὄντων ἐπισκόπων, ἄνευ κανονικῆς κρίσεως καὶ κατακρίσεως ἡμῶν, ὡς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ δικελεύουσι νόμοι, καὶ κανονισμοὺς καινοφρενῆς ἐκπονήσας. Τὸν Λαοδικεῖας Μελέτιον οὐδαμῶς ἀνεγνώρισαν ὡς κανονικὸν πατριάρχην τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα καταδικάσασα οὕτω τὴν παρὰ νόμους αὐτοῦ πολιτείαν, ἀναμφιβόλως δὲ ἀξιοκατακρίτους λογίζονται καὶ τοὺς κοινωνήσαντας τῷ Μελετίῳ, μάλιστα δὲ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ παρὰ νόμους ἀνθ' ἡμῶν χειροτονηθέντας.

καὶ πρὸς τὸν μακαριώτατον πατριάρχην
 Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ κοινῆς βεβαίως καὶ πάλιν ἐγκρίσεως
 ἀνάγκη ἵνα γένηται ὅ,τι ἂν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ διαβήμα-
 τος τούτου τῶν εἰρημένων ἀρχιερέων ἐνεργηθῇ, προα-
 γόμεθα, διχθιβάζοντες ἀντίγραφον τῆς ὡς ἄνω πρὸς
 ἡμᾶς ἐπιστολῆς, ἄξιῳσιν ἀδελφικῶς τὴν περισπούδα-
 στον ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἵνα λαμβά-
 νουσα γνῶσιν τοῦ περιεχομένου προφρόνως οὐκ εἰς μα-
 κρὸν γνωρίσῃ ἡμῖν τὴν ἀδελφικὴν γνώμην Αὐτῆς. Ἐπει-
 δὴ δὲ ἔναγχος καὶ ἄλλαι ἐλήφθησαν παρ' ἡμῶν ἐκ τοῦ
 θρόνου ἐκείνου εἰδήσεις, ἀνεπίσημοι μὲν, ἀλλ' οὐχ ἥττον
 ἀξίαι προσοχῆς, ζοφερά τὰ αὐτόθι καὶ εἰς ἀδιέξοδον
 περιελθόντα παριστάσκει, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς
 τηρητέας πορείας ἐν οὕτως ἀνωμάλῳ τῇ ἐσωτερικῇ
 αὐτόθι καταστάσει ὑποδεικνύουσιν, ἀνγκαιὸν ἡγοῦ-
 μεθα, ἐγκλείοντες ὧδε σχετικὸν σημείωμα καὶ περὶ
 τούτων ἐκζητήσιν τὰς πεπνυμένους σκέψεις καὶ κρίσεις
 Αὐτῆς. Ταῦτα ἀδελφικῶς, διαγνώμῃ τῆς περὶ ἡμᾶς
 ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τὴν περιπόθητον ἡμῖν σεβα-
 σμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀξιούντες, ὡς περὶ δὴ γρά-
 φομεν καὶ πρὸς τὸν μακαριώτατον πατριάρχην
 καὶ μετὰ πόθου τὴν τιμὴν Αὐτῆς ἀπάντησιν ἀπεκδε-
 χόμενοι, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν φιλήματι
 ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν

Ἐν Κων)πόλει, ἰουλίου 16' 1923'

Τῆς ὑμετέρας λίαν ἡμῖν περισπούδαστου καὶ
 σεβασμίας Μακαριότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

καὶ ὅλος πρόθυμος

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

Η'

Ἡ παρὰ πόδας σημείωσις ἀναφέρεται εἰς τὰ
 κατὰ τὴν συνάντησιν τῶν ἀγιωτάτων πατριαρ-
 χῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συζητηθησόμενα
 θέματα, ὧν μνεία γίνεται ἀνωτέρω, ἐν σελίδι
 464, πρώτη στήλη.

Ἀναγκαιοτάτη κρίνεται ἡ συνάντησις τῶν τριῶν πατριαρ-
 χῶν πρὸς ἀνταλλαγὴν σκέψεων καὶ λήψιν ἀποφάσεων περὶ
 ζητημάτων καὶ ὑποθέσεων, τὰ κλίματα τῶν ἰδίων αὐτῶν
 θρόνων ἀποβλεπουσῶν, τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς αὐτῶν,
 καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους αὐτοκε-
 φάλους Ἐκκλησίας, μεθ' ὧν ἡ πλησιέστερα ἐπαφὴ διὰ τῆς
 συναντήσεως τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν μετ' αὐτῶν προσκόπτεται.

Τοιαῦτα δὲ ζητήματά εἰσι τὰ ἤδη γνωστά τοῖς τε ἀγιωτά-
 τοις πατριαρχαῖς καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγιωτάτοις προέδροις τῶν
 ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἥτοι

1) Τὸ περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῆς συγχρόνου κοινω-
 νίας, περὶ τῶν κατακλυζουσῶν αὐτὴν ὕλιστικῶν θεωριῶν καὶ

τοῦ ἐκφυλισμοῦ, περὶ ὧν ἐζητήθη ἡ γνώμη καὶ τῶν θεολογι-
 κῶν σχολῶν, ἅτε τοῦ ζητήματος κριθέντος ἠθικοθρησκευτικοῦ
 καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης ἐπίδεομένου.

2) Τὸ περὶ καθορισμοῦ, εἴ γε δυνατὴ τὸ γε νῦν ἡ προσέγ-
 γισις τῶν δύο ἐτέρων μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ παραφυά-
 δων, τ. ἔ. τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν διαμαρτυρομένων,
 μετὰ πάντων καθόλου τῶν μελῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς
 Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ τρόπου καταλλήλου ἐνεργείας, εἴτε
 διὰ κοινολογίας, εἴτε καὶ διὰ τύπων τινῶν ἐξευρέσεως.

3) Τὸ περὶ βουλγαρικοῦ σχίσματος καὶ φυλετισμοῦ, χρησι-
 μοποιουμένου ὑπὸ τῶν προπαγανδῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀνα-
 τολὴν ἀναστατουμένης οὕτως ὑπ' αὐτῶν τῆς ὅλης κανονι-
 κῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

4) Τὸ περὶ εἰσβολῆς ἔξωθεν μοναχῶν εἰς τὰς πατριαρχικὰς
 περιφέρειας, ἀποστολὴν ἐχόντων πᾶσαν ἄλλην πλὴν τῆς ὀρ-
 θοδόξου χριστιανικῆς εὐλαβείας καὶ ἐνεργείας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ
 βίος αὐτῶν, ἄξιος ὧν κανονικῆς κρίσεως καὶ κατακρίσεως.

5) Τὸ περὶ ἐκλογῆς πατριάρχου Ἀντιοχείας, περὶ τοῦ και-
 νοφανοῦς κανονισμοῦ τοῦ θρόνου ἐκείνου, καινοφανῶς δη-
 μοσιευθέντος ἐν ἑξέταις χώραις καὶ ὄργανοις.

6) Τὸ περὶ ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, τοῦ συνταρά-
 ξαντος τὴν κλυδωνιζομένην ἐτι ἀδελφὴν ἐκείνην Ἐκκλησίαν.

7) Τὸ ἀνὰ τὴν μεγάλην ὀρθόδοξον Ρωσσίαν διεγερθὲν ζή-
 τημα τῆς διαρρυθμίσεως τῆς ἐπὶ μέρους διοικήσεως τῆς αὐτο-
 νόμου ταύτης Ἐκκλησίας.

8) Τὸ περὶ ἀκριβεστεροῦ καθορισμοῦ τῶν βαθμῶν τῆς συγ-
 γενείας, ἰδίᾳ τῶν ἐξ ἀγχιστείας ἐν τῷ γάμῳ.

9) Τὸ περὶ διαρρυθμίσεως τῶν νηστειῶν, συνψῶν τῷ πνεύ-
 ματι τῆς ἀληθοῦς νηστείας καὶ ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἀσθε-
 νεῖς ἢ ἀσθενοὺς κράσεως ὁργανισμούς.

10) Τὸ Μοναστηριακὸν Ζήτημα.

11) Τὸ περὶ διορισμοῦ ἀντιπροσώπων τῶν πατριαρχῶν
 καὶ ἰδίᾳ τοῦ οἰκουμενικοῦ παρὰ τε τοῖς λοιποῖς πατριαρχαῖς
 καὶ τοῖς λοιποῖς προέδροις τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν,
 πρὸς εὐχερεστέραν ἀνταλλαγὴν ἰδεῶν ἐπὶ γενικῶν ζητημάτων
 τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

12) Τὸ τῆς ἐξαρτήσεως τῆς διακανονίσεως καὶ διοικήσεως
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὀρθοδόξῳ παροικιῶν πρὸς πρόληψιν προσ-
 τριβῶν μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,
 πρὸς οὓς ἐκάστοτε οἱ τὰ τῶν ἐν λόγῳ κοινοτήτων ἰθύνοντες
 ἀπευθύνονται διὰ τὴν πρόσληψιν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὰς
 θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας κληρικῶν.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Τὸ τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον «L' Informa-
 tion» δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

Κων)πολις 30 Ἰουλίου

Ἐτὸ Οἰκουμενικὸν Πατριρχεῖον καὶ
 οἱ Κουτσόβλαχοι.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριρχεῖον διέψευσεν ἐν τῷ ὁρ-
 γάνῳ αὐτοῦ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὰς τηλε-
 γραφικὰς πληροφορίας τὰς δηλούσας ὅτι αἱ μεταξὺ
 Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας συνκρηθεῖσιν πρὸς συμφιλίωσιν
 διπραγματεύσεις θὰ ἔχωσιν ὡς κατάντημα τὴν παρὰ

τοῦ Πατριαρχείου διακανόνισιν τοῦ Κουτσουβλαχικοῦ ζητήματος.

Δὲν ὑπάρχουσι Κουτσόβλαχοι, διακηρύττει τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»

Τὸ Πρακτορεῖον «*L' Information*» παρεπλανήθη καὶ αὐθις παρὰ τῶν παρεχόντων αὐτῷ πληροφορίας, φωρωμένων, πολλοστὴν ταύτην φορὰν, ὡς ἀπὸ σκοποῦ διαστρεφόντων οἰκτρῶς τὴν ἀλήθειαν. Ἰνα δὲ οὐδεμία παρὰ τινι ὑπολειφθῇ ἀμφιβολίας σκιά περὶ τῶν λεγομένων ἡμῶν, παραθετομεν αὐτὴν ταύτην τὴν δηλῶσιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἥτις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶναι ἐπίσημον καὶ οὐχὶ ἡμιεπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἰδοὺ αὕτη.

«Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 7]20 Ἰουλίου τοῦ «Νέου Ἑλευθέρου Τύπου» (N. Fr. Presse) τῆς Βιέννης ἀναγράφεται τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα ἀποσταλὲν ἐκ Βουκουρεστίου ὑπὸ ἡμερομ. 5]18 Ἰουλίου.

»Ἡ τελικὴ διευθέτησις τῆς ἑλληνορουμανικῆς διαφορᾶς καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν διπλωματικῶν σχέσεων ἐξήρτηται ἐκ διαπραγματεύσεων διεξαγομένων νῦν ἐν Κωνσταντινουπόλει μεταξὺ τοῦ κ. Φερεκύδου, προέδρου τῆς πρὸς σύναψιν ἐμπορικῆς συμβάσεως ἐπιτροπῆς τῶν Ρουμάνων πληρεξουσίων καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

»Περὶ τῶν διαπραγματεύσεων, αἵτινες διεξάγονται ἐν αὐστηρᾷ μυστικότητι, τηρεῖται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνήμερος μόνῃ ἡ Ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις».

Ἐνετάλημεν ἵνα διαψεύσωμεν κατηγορηματικώτατα τὸ περιεχόμενον τοῦ τηλεγραφήματος τούτου. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὔτε συνῆψεν οὔτε διεξάγει, μυστικῶς ἢ φανερώς, διαπραγματεύσεις εἴτε μετὰ τοῦ κ. Φερεκύδου, εἴτε μεθ' οἰουδὲν ἄλλου, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, πληρεξουσίου τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπορον δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἀποβαίνει ἡ ἀκατανόητος στάσις τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐξακολουθούντων νὰ ἐμμένωσιν ἐν τῇ σκοπίμῳ διαδόσει τῆς πλειστάκις διαψευθείσης ἀβασίμου ιδέας περὶ συμπράξεως καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως».

Ἀπλὴ ἀντιπαραβολὴ τῆς δηλώσεως ταύτης πρὸς τὸ τηλεγράφημα τοῦ Πρακτορείου «*L' Information*», ἀρκεῖ, πιστεύομεν, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν παρατηρήσεών μας. Εἰς δὲ τὸν νοήμονα ἀναγνώστην ἐπαφίεται ἡ προσήκουσα κρίσις περὶ τοῦ ποιοῦ ἀγῶνος στηρίζομένου ἐπὶ τῆς παραπλάνης

σεως τῆς δημοσίας γνώμης διὰ τῆς διαστρεφῆς τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀληθείας.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Πελαγονείας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Πρὸς πείσμα τῶν πατρῶων τῆς βουλγαρικῆς ὑποθέσεως, διχάζοντων ὅτι οἱ προστατευόμενοι αὐτῶν ἡσύχασαν, μόνον δὲ οἱ Ἕλληνες ταράττουσι τὴν ἡσυχίαν τῆς Μακεδονίας, ἀγγέλλεται μοι ἐκ Μοναστηρίου ὅτι τὸ βουλγαρικὸν κομιτάτον ἀσυστόλως ὀργιάζει κατὰ τοῦ ποιμνίου μου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγονείας.

Μετά τὴν πυρπόλησιν τῆς τετράωρον βορειοδυτικῶς τοῦ Μοναστηρίου κειμένης Σιναιτικῆς μονῆς τοῦ ἀγ. Νικολάου, «*Τόπλιτσα*» ἐπωνυμιμένης ἐκ τοῦ ἐγγύς ὁμωνύμου χωρίου τοῦ δήμου Δεμιρσισάρ, καθ' ἣν πυρὶ ἐτελειώθη ὁ ἡγούμενος αὐτῆς Νείλος μοναχὸς, ὁ Σιναιτὴς καὶ οἰκονόμος αὐτῆς Γεώργιος Μίσσας, βουλγαρικὴ συμμορία ἐπέπεσεν, ἀρχομένῳ Ἰουλίῳ, (3) ἐν Μοριχόδῳ παρὰ τῷ χωρίῳ Μάλοβον κατὰ τῶν ἐκ τῆς ἀγρυπίας τοῦ Μοναστηρίου ἐπιστρεφόντων εἰς Γραδέσνιτσαν χωρικῶν καὶ ἐφόνευσε τέσσαρας προκρίτους οἰκογενειάρχας, τὸν Μῆτρον Βάλτσε, τὸν Στόικον Βίτσον, τὸν Κίταν Τράϊκον καὶ τὸν Μῆτρον Βόλτσεν.

Τῇ 12 τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου, ἐρχόμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν Μοναστηρίου περὶ τοὺς πεντεκαίδεκα Βλαχοποιμένες μετὰ φορτίων τυροῦ καὶ βουτύρου, κατελήφθησαν ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας παρὰ τὴν αὐτὴν Γραδέσνιτσαν, ἀλλ' ἀντέστησαν αὐτοῖς γενναίως καὶ ἐσώθησαν ἅπαντες, μόνον τὰ φορτία ἀπολέσαντες.

Τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου, βούλγαροι λησταὶ ἔφιπποι, ἐνδεδυμένοι στολὴν στρατιωτικὴν, ἐπετέθησαν αἰφνης ἐν Νοβακίῳ (δίωρον πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Μοναστηρίου ἐν τῇ Πελαγονικῇ περιάδι) καὶ ἐσφαζαν ὡς πρόβατα τοὺς βλαχοφῶνους Νί'οπολίτας Κώσταν, Κοβάταν, (πατέρ' 6 τέκνων), Γιάννην Δοβολάνον (πατέρ' 7 τέκνων) καὶ Κώσταν Φαρσλιώτην, κατορθώσαντος νὰ σωθῇ μόνου τοῦ Μιχαήλ Σιέπη. Καὶ τὰ τρία ἱερά τῶν μαρτύρων τούτων λείψνα ἐκομίσθησαν εἰς Μοναστήριον τῇ ἐπαύριον, τῇ δὲ 17 ἐκηδεύθησαν πομπῶδως ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου μου καὶ τῆς Κοινοτήτος ἐν βαθείᾳ συγκινήσει.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ λοιπὸν τοῦ μηνὸς Ἰουλίου,

τὸ βουλγαρικὸν πῦρ καὶ ὁ σίδηρος παρέπεμψαν εἰς τὸν οὐράνιον τῶν ὁμογενῶν μαρτύρων χορὸν ἑννέα ὅλους γεννησίους τῆς Ὁρθοδόξιας ἀθλητᾶς ἐν μόνῃ τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγονείας.

Τοιαύτην ἡσυχίαν ἔχουσιν ἐν Μακεδονίᾳ οἱ Βούλγαροι.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ κτλ.

Ἐν Φαναρίῳ, 26 Ἰουλίου 1907.

ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Πελαγονείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Δράμας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ δάκτυλοί μου ἐσκληρύνθησαν καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ κάλαμος βρέχει σῦρεται πρὸς ἀναγκρᾶν τῶν προσφάτων βουλγαρικῶν θηριωδιῶν, ἃς ξενίζοντες ρίπτομεν εἰς τὴν δημοσιότητα ὅχι διὰ τοὺς συγχρόνους ἰσχυροὺς τῆς γῆς, οἵτινες οὐδὲν σὺν συγκινουῦνται διὰ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἐγκαταλειμμένων ἀπροστατεύτων τέκνων μου, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν ἱστορίαν, ἣτις ἀδέκαστος μίαν ἡμέραν θά κρίνῃ καὶ θ' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην τοῖς πάντοθεν σήμερον ἀδικουμένοις καὶ πολεμουμένοις καὶ ἀπερριμμένοις ἡμῖν. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν ἱστορίαν, καὶ μόνον διὰ τὴν ἱστορίαν, ἀναγράφων καὶ τὰ ἐπ' ἐσχάτων παρὰ τῶν Βουλγάρων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μου κκουρηθέντα, διότι πικρὰ μακρὰ πείρα μ' ἐδίδαξεν ὅτι αἰρετώτερον ἤθελεν εἶναι καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς κακοδικίμονας χριστιανούς μου ἂν, σιωπῶν, κατέπνιγον εἰς τὰ στήθη τοὺς στεναγμούς μου καὶ μὴ ἐθεάτριζον διὰ τῆς δημοσιότητος τὴν ὑπερήφανον δυστυχίαν καὶ τὰ πικρὰ δάκρυα τῶν τέκνων μου, δὲν περιμένω ν' ἀκούσω καὶ πάλιν συμπαθῇ τινα καὶ παρηγόρον φωνὴν καὶ νὰ ἴδω ποθὲν ἄκτινα φωτὸς κατχυγάζουσιν τὰ σκοτεινὰ νέφη, ἃτινα πανταχόθεν μᾶς κατκαλύπτουσιν. Ὡς φαίνεται, ὁ μὲν ὁ Ἰούλιος, ὁ διὰ τοσούτων ἀνισχύων κκουρηγμάτων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1906 σημειωθείς, διότι κατὰ τὸν μῆνα ἀκριβῶς τοῦτον ἔλαβον χώραν ὅλαι αἱ ἰταμαὶ προκλήσεις καὶ αἱ δυναμιστικαὶ ἀπόπειραι καὶ ἔκτοτε κατορχεῖται ἐν τῷ ἀνατολικῷ τῆς Μακεδονίας τμήματι πᾶσα τῶν κακιῶν ἡ Ἐρινύς, καθ' ἣν ἐναμίλλως οἱ ἰσχυροὶ ἐφιλοτιμούντο τίς ἀσφαλέστερον νὰ καλύπτῃ τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους καὶ δημίους, οἵοι ἦσαν οἱ Βούλγαροι, καὶ τίς ἀγριώτερον νὰ ἐφορμᾷ κατὰ τῶν ἀθῶων θυμάτων, οἵοι ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, — ὁ μὲν

λέγω, ὁ Ἰούλιος, ἐξάπτων σφοδρότερον τὰ κακούργα τῶν αἰμοβόρων συμμοριτῶν Βουλγάρων ἐνστικτα, εἶνε εἰμαρμένον νὰ σημειωθῇ καὶ ἐφέτος διὰ πληθώρας βουλγαρικῶν ἀνοσιουργημάτων. Τὴν 10ην τοῦ μηνός, ὥραν ἑνὴς τῆς νυκτός, πολυάριθμος βουλγαρικὴ συμμορία εἰσέβη εἰς τὸ ἐλληνικὸν χωρίον Μανδήλιον τοῦ Καζᾶ Ζίχνης, ἔθηκε πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος πτωχοῦ Θωμᾶ Κωνσταντίνου, καὶ ἐντὸς τῶν φλογῶν εὗρον οἰκρὸν θάνατον ἀμφότεροι ὁ Θωμᾶς καὶ ἡ γραῖα σύζυγός του· τοὺς δὲ ἀπατηθέντας χωρικοὺς καὶ δρακόντας πρὸς κατάσβесιν τοῦ πυρός, κατωχυρωμένοι ὀπισθεν βράχων οἱ συμμορίται ἐφόνευσαν· οὕτως ἐφονεύθη ὁ Ἀπόστολος Δέλιος, καὶ θανασίμως ἐπληρώθησαν καὶ μετηνέχθησαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Σερρών οἱ χωρικοὶ Ἀγγελος Μάρκου, Εὐθύμιος Γεωργίου, Ἀγγελικὴ Κωνσταντίνου, καὶ ὁ ὁθωμανὸς χωτῆς Γεωργίου ἐφένδης. — Τὴν 14ην τοῦ αὐτοῦ μηνός βουλγαρικὴ συμμορία συνέλθε, καὶ πάλιν νύκτωρ, δύο ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἔξωθεν τοῦ χωρίου Σελινοῦ τῆς Ζίχνης Σταῦρον καὶ Ἀντώνιον ὀνόματι, ἃς καὶ κατεκρεούργησε κυριολεκτικῶς. — Τὴν 15ην, εἰς δεινὰ βραδυνήν, ὑποβαλόντες τὸν ἐκ Σελινοῦ πάλιν Νικόλαον Γεωργίου, νέον πλήρη χρηστῶν ἐλπίδων, ἐξέδαρκεν εἰς αὐτὸν, ἐξώρυξεν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐκοψαν τὴν γλῶσσαν του, καὶ μαρτυρικῶς τοιοῦτῳ θανάτῳ ἐτελειώθη ὁ δυστυχής.

Ἐκ τῶν ἐκπλήλων τούτων βουλγαρικῶν ὁμοτήτων καὶ κακουργιῶν ὁλόκληρος ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς εἶνε σφοδρὰ συγκινημένος καὶ ἐρεθισμένος· ἀλλ' ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὃς ὁρᾷ τὰ πάντα, ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐθελοτυφλοῦντες ζητοῦσιν ἐξ ὑπολογισμῶν ἰδιοτελῶν νὰ καλύπτωσιν. Ἡμεῖς εἰς αὐτὸν τὸν ἀδέκαστον τῆς δίκης ὀφθαλμὸν καὶ εἰς τὴν τιμωρὸν ἐκδίκησιν τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶπεν «ἐμοὶ ἐκδίκησις ἐγὼ ἀνταποδώσω», πλήρεις ἰσχυρῶν πεποιθήσεων ἐπαφίεμεθα καὶ ἐπαναπαύομεθα, καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν πάντων ἡμῶν καὶ προηγορίαν ἐξαίτουμεθα τὰς θεοπειθεῖς τῆς ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος εὐχάς.

Ἐν Δοξίᾳ, τῇ 22 Ἰουλίου 1907.

ὁ ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Καστορίας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τῇ 28 παρελθόντος μηνός, ὁ καθάσας τῆς ταπεινῆς Μητροπόλεώς μου Ἐμὶν, ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὁλόκληρον ἐργασθεὶς μετὰ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως

εἰς τὸ κηθῆκον αὐτοῦ, ἐξελθὼν μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου χωροφύλακος Χρήστου εἰς περιοδείαν ἀνὰ τὸ τμήμα Λεχόβου καὶ μετὰ βραχυχρόνιον διχμονήν ἐν Κλει-
σούρκα καὶ Λεχόβω, ἐγένετο ἄρρατος σὺν τῷ ρηθέντι χωροφύλακι, μετὰξὺ Στρεμπένου καὶ Νεβέσκης, φο-
νευθέντων οἰκτρῶς ἀμφοτέρων ὑπὸ ὀργάνων τοῦ βουλ-
γαρικοῦ Κομιτάτου.

Ἡ ἀπαίσιος εἰδήσις, Παναγιώτατε, βαθύτατα συνε-
κίνησε τὴν ψυχὴν μου, καθόσον ὁ μὲν δυστυχὴς Χρή-
στος ἐτύγχανεν ὁμογενὴς πατὴρ οἰκογενείας πτωχῆς,
ὁ δὲ Ἐμὶν ἐπὶ ἐπτὰ σχεδὸν ἔτη ὑπῆρξεν ἀχώριστος
καὶ πιστὸς φύλαξ μου κατὰ τὰς ἀνὰ τὰ ὄρη περιο-
δείας μου, διὰ τῆς πείρας καὶ νοημοσύνης αὐτοῦ
διασώσας τὴν ζωὴν μου ἀπὸ πολλὰς ἐνέδρας, ἃς
κατὰ κειροῦς ἔστησαν καθ' ἡμῶν αἱ κακούργοι βουλ-
γαρικαὶ συμμορίαι.

Ἐν Φανερῷ, τῇ 19 Ἰουλίου 1907.

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Νευροκοπίου

Παναγιώτατε Δέδοτα,

Οἱ ἐν Σταρτίστη τῆς ταπεινῆς μου παροικίας σχι-
σματικοί, εἴτε οἰκεία σατανικῇ προαιρέσει, εἴτε ἀνω-
τέρῃ κακούργῳ ἐντολῇ, πάντως ἀπεφάσισαν τὴν ἐξόν-
τωσιν τῆς ἐκεῖ εὐαρίθμου, ἀλλὰ πολυτίμου, Κοινοτή-
τος ἡμῶν. Δὲν ἐξηράνθησαν εἰσέτι τὰ φλογερὰ αὐτῆς
δάκρυα ἐπὶ τῇ πρὸ μηνὸς ἀκριβῶς διαπραχθείσῃ τρα-
γικῇ δολοφονίᾳ δύο ἐκλεκτῶν αὐτῆς μελῶν, ὡς ἐγκαί-
ρως ἡγγεῖλα τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἰδοὺ νέας ἐδη-
μιούργησαν αὐτῇ πηγὰς δακρύων, ἐπαγαγόντες δει-
νὴν ὠσχύτως συμφορὰν, καίπερ νῦν οὐχὶ αἱματηράν,
ἀλλ' οἰκονομικὴν.

Ἴσως τυγχάνει γνωστὸν, ὅτι μία τῶν κυριωτέ-
ρων προσόδων τῶν κατοίκων τοῦ ἡμετέρου Καζᾶ
εἶνε ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ, εἰς ἣν ἐπιτυχῶς
ἐπιδίδεται καὶ ἡ ἡμετέρα ἐν Σταρτίστη Κοινότης.
Τὴν νύκτα λοιπὸν τῆς 20 πρὸς τὴν 21 λήγον-
τος, τίς οἶδε πόσα τῶν ἀριθμὸν ἀνθρωπόμορφα τέ-
ρατα, ἐπιπεσόντα κατὰ τῶν καπνοσπάρτων ἀγρῶν
τῶν ἡμετέρων Οἰκονόμου Παπᾶ Ἰωάννου, Ἰωάννου
καὶ Θεοδώρου Ζιώγα, Ἰωάννου Νάκου, Γεωργίου Νά-
κου, Κώστα Νάκου, Κ. Ἀναστασίου, Δημητρίου Κώ-
στα, Ἀθανασίου Κώστα, Ἀγγέλου Ἀβριωνίδου καὶ
Γεωργίου Σιμιτσῆ, ἐκτάσεως 40 καὶ ἐπέκεινα στεμμα-
των καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς αὐξήσεως καὶ θαλερότη-
τος, κυριολεκτικῶς ἐθέρισαν διὰ ὀρεπῶν τοῦ χόρ-

του καθ' ὅλοκληρίαν τὰς ἐν αὐτοῖς καπνοφυτείας,
κειμένας χαμαὶ πτώμα ἐλεεινὸν καὶ ἀξιοδάκρυτον,
καὶ οὕτω κατέστρεψαν ὑπὲρ τὰς 8,000 ὀκάδας κα-
πνοῦ καὶ σὺν αὐταῖς ὑπὲρ τὰς 500 λίρας, ἃς θ' ἀπε-
κόμιζον ἐκ τούτων οἱ ἰδιοκτῆται, ὧν οἱ ἡμίσεις τυγ-
χάνουσι πενέστατοι.

Οὕτω λοιπὸν, Παναγιώτατε, ὁ βίος τῶν ἡμετέ-
ρων καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ ἀποβαίνει ὀσημέραι
ἐπὶ μᾶλλον ἀβίωτος, συνεπείᾳ τῆς λυσσαλέας καὶ
ἀνκίδην κορυβαντιώσεως φανατικότητος καὶ κακουρ-
γίας τῶν σχισματικῶν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις κτλ.

Ἐν Νευροκόπῳ, τῇ 22 Ἰουλίου 1907.

† Ὁ Νευροκοπίου ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ

Ἡ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

Ε'.

Οἱ φόβοι ὅμως τῶν ὑποπτευόντων μήπως
ἡ Διοικοῦσα Ἱερὰ Σύνοδος, εἰς ἣν παρεπέμ-
φθη, αὐτοκρατορικῇ ἐπινεύσει, τὸ περὶ διαρ-
ρυθμίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων
ζήτημα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν, ἴσως, τοῦ αὐτο-
κρατορικοῦ Ἐπιτρόπου, φανῇ πολεμία, ἀπε-
δείχθησαν ὅλως φροῦδοι καὶ ἀβάσιμοι. Ἡ
Διοικοῦσα Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τρισὶν ἁλλεπαλ-
λήλοις συνεδριάσεσι (15, 18 καὶ 22 Μαρτίου
1905) διασκεψαμένη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τού-
του, ἀπεδέξατο τὴν περὶ διαρρυθμίσεως τῶν
ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων πρότασιν, καθ' ὃν
τρόπον διευτυπώθη αὕτη, ἐν ταῖς γενικαῖς αὐ-
τῆς γραμμαῖς, ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τοῦ Πε-
τρουπόλεως, τῶν Τριάκοντα Δύο ἱερέων καὶ
τοῦ κόμητος Βίττε, ὑπὸ τὸ πνεῦμα δὲ τοῦτο
συνέταξεν ἰδίαν ἐκθεσιν πρὸς τὸν Αὐτοκρά-
τορα ἣν ὑπέβαλεν εἰς αὐτὸν μετ' ἀναφορᾶς,
τὸ σπουδαιότερον καὶ οὐσιωδέστερον ἀπό-
σπασμα τῆς ὁποίας ἔχει ὡς ἑξῆς.

«Ἡ ἁγία Ἐκκλησία τότε μόνον δύναται νὰ ἰσχυρὰ καὶ νὰ
ἀναπτύσῃ ἅπασαν τὴν δράσιν αὐτῆς, ὅταν διατηρῇ τὸν παρὰ τοῦ
Θεοῦ διαταχθέντα ὀργανισμὸν αὐτῆς, τὸν συντελεστικὸν εἰς ἐπαύ-
ξησιν τῆς ἐπιγείου εὐημερίας καὶ τῆς αἰωνίας σωτηρίας τῶν ἀν-
θρώπων καθόσον αὕτη δὲν ἐδράζεται ἐπὶ νόμων ἀνθρωπίνων, ἀλλὰ

ἐν τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ὑψίστη ἔκφανσις τοῦ βίου αὐτῆς ἔγκειται ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ τῶν χριστιανῶν, ἥτις εὐρίσκει τὴν ἀπαραίτητον ἐκδήλωσιν τῆς ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁπίων, συνῶδᾳ τῇ ἀλαθῆτῳ αὐτοῦ ὑποσχέσει, πάρεστιν ἁοράτως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἐν τῇ ἀνασυστάσει οὖν τῆς «Συνοδικῆς ἀρχῆς» τῆς περιπεσούσης τανῦν εἰς ἀχρησίαν, ἔγκειται ἡ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας. Ἐν ταύτῃ εὐρήσει αὐτὴ τὴν δημιουργικὴν αὐτῆς δύναμιν καὶ τὸ ὕπατον ἠθικὸν αὐτῆς κύρος. Καθόσον οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ Μητροπολίται οἱ κυβερνῶντες τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὡς δούλους ἀπάντων, κατὰ τὸ θεῖον λόγιον, καταβάλλουσι πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως διατηρῶσιν ἐν αὐστηρᾷ ἁρμονίᾳ τὴν τακτικὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου πρὸς τὰς συνοδικὰς διατάξεις».

Τὴν ἀναφορὰν ὑπογράφουσιν οἱ Μητροπολίται Πετροπόλεως καὶ Λαδόγης Ἀντώνιος, Μόσχας καὶ Κολόμνης Βλαδίμηρος, Κιέβου καὶ Γαλικίας Φλαβιανός, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Φιλανδίας καὶ Βιμπόργου Νικόλαος καὶ οἱ ἐπίσκοποι Βολύνης καὶ Ζιτομίρ Ἀντώνιος, Βλαδημίρου καὶ Σουζδάλεως Νίκων, Βινίτσης Κλήμης.

Τὰς ἀρχὰς ταύτας ἀναπτύσσει πλατύτερον, ἐμπεδοῦν διὰ τῆς παραθέσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν ἱερῶν Κανόνων, τὸ συνημμένον Ὑπόμνημα. Τό κείμενον τούτου ἐδημοσιεύθη ἤδη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 24 Δεκεμβρίου 1905 τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διὸ καὶ περιοριζόμεθα ἐνταῦθα εἰς μόνην τὴν περιέχουσαν τὰς συγκεκριμένας προτάσεις περικοπῇ, καὶ τοῦτο, διότι, ἐν τῇ γενομένῃ τότε δημοσιεύσει, παροράματα τινὰ παρεισφρήσαντο κατέστησαν μερικὰ σημεῖα τούτου ἑλλιπῆ ἢ ἀσαφῆ.

«Ἐπιποθοῦσα τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἐπὶ τῇ βάσει κανονικῆς συνοδικῆς διοικήσεως μετὰ πλήρους αὐτονομίας τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὅλας τὰς κυρίως ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, ἔχουσα δὲ ὑπ' ὄψιν τὴν κυριαρχοῦσαν θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ ρωσικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, καθὼς καὶ τὴν θέσιν αὐτῆς μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἡ ἁγιωτάτη Σύνοδος προτείνει α') τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ παρεδρίαν, πλὴν τῶν σταθερῶν μελῶν, καὶ ἐτέρων τοιούτων λαμβανομένων ἐκ περιτροπῆς ἐκ τοῦ σώματος τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, καὶ τὴν ἀνάδειξιν ἐπὶ κεφαλῇς τούτων, χάριν τιμῆς τῆς ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, Πατριάρχου ἀπολαύοντος ἀπάντων τῶν κανονικῶν δικαιωμάτων ἐν ἐνεργείᾳ μητροπολίτου β') τὴν σύγκλησιν, ἐν τῇ πρωτεύουσά πόλει τῆς Μόσχας, ἐπινεύσει τῆς Ὑμ. Α. Μεγαλειότητος, Συνόδου ἀπάντων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐπισκόπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, πρὸς σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν ζητημάτων α' περὶ διαίρεσεως τῆς Ρωσσίας εἰς ἐκκλησιαστικὰς μητροπολιτικὰς περιφέρειας, τοῦθ' ὅπερ ὑπαγορεύει ἡ ἀνάγκη τῆς παραπομπῆς ὑπὸ τῆς ἀνωτάτης διοικήσεως εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχὰς τῶν δευτεροβάθμιου σημασίας ὑποθέσεων β' περὶ ἐπιθεωρήσεως τῆς ἐν ἐνεργείᾳ νομοθεσίας τῆς σχετικῆς πρὸς τὰ ὄργανα τῆς ἐπαρχιακῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, μεταρρυθμιζομένων συμφώνως πρὸς τὰς κανονικὰς καὶ συνοδικὰς ἀρχὰς γ' περὶ ἀναδιοργανώσεως τῶν ἐνοριῶν ἀπὸ θρησκευτικῆς, ἠθικῆς, φιλανθρωπικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἀπόψεως δ' περὶ τελειοποιήσεως

τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν ε' περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν νόμων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πρόσκτησιν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν στ' περὶ ἐπαρχιακῶν συνελεύσεων τοῦ κλήρου ζ' περὶ ἐκχωρήσεως τοῖς ἀνωτάτοις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας ἀντιπροσώποις δικαιώματος συμμετοχῆς ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ διὰ ζητήματα σχετιζόμενα πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας ἢ περὶ παροχῆς τοῖς ἱερεῦσιν παρομοίου δικαιώματος συμμετοχῆς ἐν τοῖς τοπικοῖς Συμβουλοῖς τῶν πόλεων, τῶν ἀγροτικῶν δήμων (ζέμστω) καὶ τῶν χωρίων

Ἡ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἔκθεσις τῆς Συνόδου, μετὰ τῆς συναφούς ἀναφορᾶς, μόλις μετὰ πολλοὺς μῆνας ἐδημοσιεύθησαν ἐπισήμως οὐχ ἦττον, ἐν ταῖς οὐσιώδεσιν αὐτῶν σημείοις. κατέστησαν ἀμέσως γνωσταὶ εἰς τὸ ρωσικὸν δημόσιον, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐφημερίδι τῆς Διοικήσεως Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 4 Ἀπριλίου ἀνεγράφη, μεγάλους γράμμασιν, ἡ ἀπάντησις τοῦ Αὐτοκράτορος, ἰδίᾳ χειρὶ αὐτοῦ γραφείσα καὶ ἔχουσα ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

«Κρίνω ἀδύνατον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν περισπασμῶν ὑφ' οὓς τανῦν διαβιοῦμεν, τὴν αἰσίαν διεκπεραίωσιν οὕτως σπουδαίας ὑποθέσεως ἀπαιτούσης πρὸ παντὸς ἡρεμίαν καὶ βαθεῖαν σκέψιν, οἷα ἡ συγκρότησις τῆς Τοπικῆς Συνόδου. Προτίθεται δὲ, ἐπιστάσης τῆς καταλλήλου ἐποχῆς, κατὰ τὰ ἀρχαῖα παραδείγματα τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκρατόρων, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν μεγάλην ταύτην ὑπόθεσιν, συγκαλῶν τὴν Σύνοδον συμπέσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας πρὸς κανονικὴν λύσιν τῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἀναγομένων ζητημάτων».

Ἡ αὐτοκρατορικὴ αὕτη ἀπάντησις, καίπερ μὴ ἀρέσασα εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἀμέσου συγκροτήσεως τῆς Τοπικῆς Συνόδου, εὐηρέστησεν ὅμως εἰς τοὺς μετριοπαθεστέρους, θεωροῦντας ὡς μέγα κέρδος τὴν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐκπεφασμένην ἀποδοχὴν τῆς προτάσεως περὶ συγκροτήσεως Τοπικῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας πρὸς διαρρύθμισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, εὐρίσκοντας δὲ καὶ ὡς ἀποχρώντως δεδικοιολογημένην τὴν, ὡς ἐκ τῶν περισπασμῶν τοῦ ρωσσοῖαπωνικοῦ πολέμου, ἀναβολὴν τῆς συγκλήσεως. Ὅτι δὲ οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, κατεδείχθη ἐκ τῆς στάσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ Ποπεδονόστσεφ, ὃν πολλοὶ ἐθεώρουν ὡς τὸν ὑποβολέα τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀπαντήσεως καθόσον, αὐτὸς οὗτος, ὁ πρὸ μικροῦ δι' Ὑπομνήματος πρὸς τὴν Σύνοδον συνηγορῶν ἐκθύμως ὑπὲρ τοῦ ἐν ἰσχύϊ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, διὰ νεωτέρου αὐτοῦ Ὑπομνήματος ὑπὸ ἡμερομ. 28 Ἰουνίου 1905 ἔτους, γνωσιμαχῶν αἵφνης, ἀποδέχεται, κατ' ἀρχὴν, τὴν περὶ συγκροτήσεως τῆς Τοπικῆς Συνόδου πρότασιν καὶ ὑποβάλλει τὰς σκέψεις του ὡς

πρὸς τὸν προσωπικὸν καταρτισμὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν ταύτης. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου σημείου ἐκφράζει ἐνδοιασμοὺς ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴν ἀντιπροσώπων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, φρονῶν ὅτι, ἂν ἡ συμμετοχὴ τούτων ἤθελε κριθῇ ἀπαραίτητος, ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς τούτων ἤθελε συνεπαγάγει μεγάλας δυσχερείας. Ὑποδεικνύει ἀκολούθως ὅτι ἀναγκαία θὰ ᾔην ἡ ὑπαρξίς εἰσηγητοῦ πρὸς διεκπεραίωσιν τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν. Δηλοῖ ὅτι, κατ' ἀρχὴν, θεωρεῖ ἐπωφελῆ μὲν τὴν σύστασιν κανονικῶν μητροπόλεων ἐν μεγίστῃ μοίρᾳ τῆς Ρωσσίας, τούτέστιν ἐν Γεωργίᾳ, ἐν τοῖς πρὸς τὴν Δύσιν μέρεσιν, ἐν τῇ Πολωνίᾳ, ἐν ταῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ρωσικαῖς ἐπαρχίαις, ἀλλ' ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν μήτοι ἡ τοιαύτη διαίρεσις ὑποθάληται τὴν ἰδέαν πολιτικῆς ἢ κυβερνητικῆς διαιρέσεως τοῦ Κράτους· ἐφ' ᾧ καὶ κρίνει ἀναγκαῖον τὴν μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ προσοχῆς ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ἂν ἡ ἰδρυσις μητροπόλεων δὲν ἀντιφάσκει πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνότητος τοῦ Κράτους. Ἐπίσης ὁ Ποπεδονότσεφ προβάλλει ἐνδοιασμοὺς περὶ ὅλων τῶν λοιπῶν προτάσεων τῆς Συνόδου, ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν αὐτῆς διότι πιθανῶν γενήσονται ἀπόπειραι πρὸς ἀνακίνησιν ἐν τῇ Τοπικῇ Συνόδῳ ζητημάτων μὴ περιλαμβανομένων ἐν τῷ προγράμματι αὐτῆς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ Ποπεδονότσεφ, ὑποχωρῶν κατ' ἀνάγκην, προσεπάθει νὰ ἀφαιρέσῃ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ὅτι ἐξηναγκάζετο νὰ προσφέρῃ διὰ τῆς δεξιᾶς, ἀγωνιζόμενος νὰ περισώσῃ ὅτι περισσότερον ἡδύνατο ἐκ τοῦ ἐν ἰσχυρί διοικητικοῦ συστήματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη στάσις τοῦ κατέστησεν ἔτι μᾶλλον δυσχερεστέραν τὴν θέσιν τοῦ καὶ ἀπέναντι τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἀπέναντι τῆς μεγάλης πλειονότητος τῆς δημοσίας γνώμης· τούτ' ὅπερ κατανοήσας καὶ αὐτὸς, ὑπέβαλλε μετὰ τινος μῆνας (Ὀκτώβριον, τὴν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὡς αὐτοκρατορικοῦ Ἐπιτρόπου παρὰ τῇ Διοικούσῃ Ἱερᾷ Συνόδῳ παραίτησίν του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΝΕΟΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ.

τεκμήριον χριστιανικῆς διαθέσεως ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ὁμογενῶν ὀρθοδόξων, ἀγγέλλουσα ἡ σήμερον ἐκδιδόμενη ἐπιστολὴ νέαν ἀφορμὴν παρέχεται πᾶσιν ἐπαίνων πρὸς τὸν εὐγενῆ ἰδρυτὴν, τὸν καὶ συνιστῶντα καὶ ἐξασφαλίζοντα τὸ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον ἐν Σταυροδρομίῳ, τὸν ἐρίτιμον κ. Εὐστάθιον Εὐγενίδην. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ εὐγενοῦς ἰδρυτοῦ, παριστῶσα τὴν χριστιανικὴν φιλαδελφίαν αὐτοῦ, θέλει μένει ἔγγραφος ἀποδείξις αὐτῆς, ὡς μνημεῖον ταύτης πᾶσιν ὁρατὸν ἔσται ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Συσσιτίου.

Ὁ ἐρίτιμος κ. Εὐστ. Εὐγενίδης, διὰ τῆς ὑποστηρίξεως πολλῶν ἀγαθῶν καὶ κοινωφελῶν ὑποθέσεων καὶ σκοπῶν, ἐκτίσας ἤδη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ὁμογενῶν, εἴτε διὰ τὴν ἰδρυσιν καὶ βοήθειαν σχολείων καὶ καθιδρυμάτων ἐπιστημονικῶν, εἴτε διὰ τὴν ἀρωγὴν, ἣν εἰς ἔργα χριστιανικῆς εὐποιίας χορηγεῖ. Γενεαὶ δ' ὁμογενῶν καὶ θίασοι πενήτων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἔσονται κήρυκες τῆς πρὸς τοὺς πάσχοντας εὐεργετικῆς αὐτοῦ διαθέσεως, εὐχόμενοι πρὸς Κύριον ὑπὲρ τε τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Συσσιτίου καὶ ὑπὲρ τῶν γονέων, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτῶν.

Ἡ πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπιστολὴ, δι' ἧς ἀγγέλλει τὴν ἰδρυσιν τοῦ Συσσιτίου, ἔστιν αὕτη.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Μικρὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφίλους μοι υἱοῦ Παντιᾶ, ἐλθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὑπέβαλον βαθυσεβάστως τῇ Ὑμ. Θ. Παναγιότητι τὴν ἐπιθυμίαν μου ὅπως εἰς μνήμην ἐκείνου ἰδρύσω ἐν Σταυροδρομίῳ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον, σκοπὸν ἔχον τὴν παροχὴν ὑγιεινῆς καὶ ἐπαρκούς τροφῆς εἰς τοὺς ἀπόρους ὁμογενεῖς τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος.

Ταῖς εὐχαῖς τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος, ἐπελήφθην, ὡς γινώσκει Αὕτη, τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐμῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐξελεξάμην χώρον πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Συσσιτίου τὸν παρὰ τῆς Ὑμ. Θ. Π. ὑποδειχθέντα κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν πλευρὰν τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ καὶ παρὰ τὴν πρώτην καὶ κυρίαν θύραν τῆς ὁδοῦ Ροῦμ-καμπριστάν, ἀνήκοντα δὲ τοῖς Ἑθνικοῖς Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασιν. Ἐπὶ τούτῳ συνεννοήθην μετὰ τῆς ἀξιοτίμου ἐφορίας τῶν εἰρημένων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, ἥτις παραχωρεῖ τὸ ὡς ἄνω εἰ-

ρηται οικόπεδον ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος πρὸς οἰκοδομὴν καὶ λειτουργίαν τοῦ Συσσιτίου, κατὰ τὰ ὑπ' ἐμοῦ ὑποβληθέντα καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐγκριθέντα ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α') ὅπως οἰκοδομήσω ἐν τοῖς ἐν Ἑptaπυργίῳ Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασι δι' ἰδίας μου δαπάνης, ὀρίσθειας εἰς τὸ ποσὸν 30000 φράγκων περίπου, φαρμακείον πρὸς χρῆσιν τῶν νοσοκομείων.

β') ὅπως τὸ εἰσόδημα τῶν τριῶν οἰκοδομηθησομένων μαγαζείων καρπῶνται τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα.

Ἡ συνεννόησις αὕτη ὑπεβλήθη τῷ ἐντίμῳ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίῳ, ὅπερ ἔγνω νὰ ἐρωτηθῇ ἡ ἐν Σταυροδρομίῳ ἑλλ. ὀρθόδοξος κοινότης, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀν' ἐγκρίνῃ τὴν ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ οἰκοδομὴν τοῦ Συσσιτίου. Ἡ εἰρημένη κοινότης, διὰ σεπτοῦ πατριαρχικοῦ πιττακίου ἀπὸ 20 ἰανουαρίου 1906 ἐρωτηθεῖσα, ἀπεδέξατο ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει αὐτῆς τῆς 27 μαρτίου 1906 «παμψηφεί καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν ἵδρυσιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος, μὴ ὑπεχούσης τῆς κοινότητος εὐθύνην διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ».

Τούτων οὕτω γενομένων, καὶ ἐκδοθέντος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τοῦ ἐπιτρέποντος τὴν ἀνεγερσιν, κατὰ τὰ τῇ ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ ὑποβληθέντα καὶ ἐγκριθέντα σχέδια, τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου, ἀγγέλω τῇ Ὑμ. Θ. Παναγιότητι

α') ὅτι τὸ ἰδρυόμενον Συσσίτιον, θέλει φέρεи τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐθνικὸν οἰκονομικὸν Συσσίτιον, ἰδρυθὲν ὑπὸ Εὐσταθίου καὶ Μαρίας Εὐγενίδου, εἰς μνήμην τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Παντιᾶ».

β') ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ τακτικὴν λειτουργίαν αὐτοῦ κατατίθημι παρὰ τῇ Αὐτοκρατ. Ὁθωμανικῇ Τραπεζῇ λίρας Τουρκίας δέκα χιλιάδας (10000) εἰς τὰ ἐξῆς χρεώγραφα: τετρακοσίας τεσσαράκοντα ὀκτῶ (448) ὁμολογίας τῆς Ἑταιρείας τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου 5 ο/ο = 1904.

γ') ὅτι ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Συσσιτίου Παντιᾶ Εὐγενίδου ἔσται ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς οἰκογενείας μου, γγενομένη ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίου κανονισμοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον ἐμοῦ τε καὶ τῆς συζύγου μου τὰ δικαιώματα ἡμῶν μεταφέρονται εἰς τὸν υἱόν μου Στέφανόν καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐν περιπτώσει δὲ διαδοχικῆς τυχὸν ἐκλείψεως τῆς οἰκογενείας μου, ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Συσσιτίου περιέρχεται εἰς τριμελὴ ἐπιτροπὴν ἐξ ἐγκρίτων ὁμογενῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθισταμένην ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ ἀνανευμένην ὑπ' αὐτοῦ καθ' ὃν ἤθελε κρίνει τρόπον.

δ') ὅτι τὸ ἄνω κεφάλαιον τῶν δέκα χιλιάδων ὀθω-

μανικῶν λιρῶν ἔσται ἄθικτον καὶ ἀναφαίρετον· μόνοι οἱ τόκοι αὐτοῦ θὰ χρησιμοποιῶνται εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ Συσσιτίου.

ε') ὅτι ἐν περιπτώσει περισσεύματος, τοῦτο θέλει προστίθεσθαι εἰς τὸ κεφάλαιον καὶ κατατίθεσθαι ἐν τῇ ἰδίᾳ Τραπεζῇ, ἵνα διὰ τῶν περισσευμάτων ἀποτελεσθῇ ποσὸν ἐπαρκὲς πρὸς συντήρησιν παραρτημάτων τοῦ Συσσιτίου Παντιᾶ Εὐγενίδου, εἴτε ἐν τῇ περιφερείᾳ Σταυροδρομίῳ, εἴτε ἐν ἄλλαις ἐνορίαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

στ') ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐνεκα ὑπερτάτης ἀνάγκης καὶ ἀναποφεύκτου τοῦ Συσσιτίου παύσει λειτουργοῦν, ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Συσσιτίου καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτοῦ περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, δικαιουμένων τότε μόνως τὰς προσόδους τοῦ κεφαλαίου νὰ δαπανῶσιν· οὐχὶ καὶ αὐτὸ, μένον ἄθικτον. Τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα τότε δεόν νὰ ἀφιερῶσιν καὶ ὀνομάσωσι μίαν πτέρυγα ἢ αἵθουσαν δωρεὰν νοσηλευομένων καὶ ἱκανὰς κλῖνας ἔχουσιν τῷ ὀνόματι τοῦ αἰδίδιμου Παντιᾶ Εὐγενίδου.

Ταῦτα ἀγγέλλων καὶ ὑποβάλλων τῇ Ὑμ. Θ. Παναγιότητι, ἔξαιτοῦμαι μετ' ἄκρου σεβασμοῦ ὅπως κατοχυρωθῶσι διὰ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ συλλυγίου γράμματος, ἵνα ἀδιάσειστα εἰς τὸν αἰῶνα μένωσιν.

Ἐπὶ τούτοις ἔξαιτούμενος τὰς ὑμετέρας θεοδέκτους εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ὑποσημειοῦμαι

Ἐν Κων/πόλει 26 ἰουλίου 1907,

Τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος

τέκνον ἐν Κυρίῳ πειθήνιον

Ε. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ.

ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

ἔγνωσθη ἐπισήμως τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ ἐν Καίρῳ μεταστὰς πρὸς Κύριον Ἀνδρέας Λαμπαδαρίδης, ὁ κατὰ τὰ ἐβδομήκοντα τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτη πολλὴν ἐπιδειξάμενος ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Οὐζοῦν-κιοπρὸν τῆς Θράκης καὶ τρις-χιλίας μέχρι σήμερον λίρας ὑπὲρ τῶν σχολείων αὐτῆς ἐξοδεύσας, ἐμνήσθη τῆς γενετείρας ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ, 85 ἑκατοστὰ ἐκ τῆς ὅλης αὐτοῦ περιουσίας διαθέμενος ὑπὲρ ἰδρύσεως καὶ συντηρήσεως ἐμπορικῆς ἐν Οὐζοῦν-κιοπρὸν σχολῆς, ὡς παραρτήματος τῶν Λαμπαδαριδίων ἐκπαιδευτηρίων, ἢ ἐργαστηρίου, ἐν ᾧ νὰ διδάσκωνται δωρεὰν οἱ ἐφίεμενοι τῶν ὁμογενῶν λαμβάνοντες ἅμα δωρεὰν τὰ τε βιβλία καὶ τὰ ἀναγκαζοῦντα τῇ τέχνῃ αὐτῶν ὄργανα. Ὁ δὲ μνείας ἄξιον καὶ πολλῶν ἐπαίνων ἔστιν ὅτι ἐκ τῶν ἐτησίων τόκων τῆς περιουσίας αὐτοῦ, δεόν-

τως ἐξησφαλισμένης, πέντε τοῖς ἑκατὸν ὀρίζει νὰ δίδωνται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν ἀείμνηστον Ἀνδρέαν Συγγρὸν, ἀρκετὸν ποσὸν ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ὑπὲρ τοῦ ἔθνικοῦ ταμείου κληροδοτήσαντα, μετὰ τοὺς ἀξιοτίμους ἀνεψιοὺς καὶ κληρονόμους τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Χαριτωνίδου, φιλογενῶς ὀρίσαντας εἰκοσακισχίλια ρούβλια ὡς ἀποθεματικὸν τοιοῦτον, ὁ Λαμπαδαρίδης, ὁ μακρὰν τῆς γενετέρας ἐπὶ μακρὸν διαβιώσας, ζῶσαν ἐτήρησε τὴν μνήμην τῆς πατρίδος καὶ τῆς κοινῆς τῶν ὀρθοδόξων μητρὸς τῆς Μ. Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, κάλλιστον ἑαυτὸν ὑπογραμμὸν εὐσεβείας καὶ φιλογενείας εἰς τοὺς ἔξω τῆς πατρίδος μένοντας παρεχόμενος.

Ὀλίγιστοι — ἵνα μὴ εἰπώμεν τέσσαρες — εἰσὶν οἱ μνησθέντες τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔθνικοῦ ταμείου κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου στιγμᾶς, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, στεῖραν εἰς εὐσεβῇ τοιαῦτα κληροδοτήματα. Ἐν χρόνοις παρελθοῦσιν ἡ Μ. Ἐκκλησία εἶχε τοιαῦτα, καὶ παρεχώρει πολλάκις κτήματα καὶ γαίας ἀπεράντους καὶ καρποφόρους καὶ ταῖς ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει λοιπαῖς Ἐκκλησίαις, πενομέναις καὶ δυσπραγούσαις ὑλικῶς. Σήμερον μόλις συντηροῦσα ἑαυτὴν ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τὸ πρέπον ὑπὲρ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν πασχουσῶν — ὡς αὕτη — καὶ ὑπὲρ κοινῶν ἔθνωφελῶν καθιδρυμάτων, μόλις ζώντων, καθὼς πόρων μονίμων ἐστερημένη.

Ὁ ἀείμνηστος Λαμπαδαρίδης, μετὰ τὸν Ἀνδρέαν Συγγρὸν, δεικνύει πῶς πρέπει οἱ εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς νὰ σπεύδωσιν εἰς ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, στηρίζοντες αὐτὴν ὑλικῶς ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν διεξάγει ὑπὲρ σωτηρίας τῶν ἀφωσιωμένων αὐτῇ πιστῶν πνευματικῶν τέκνων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν. — Προτάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, συνοδικῶς ἐνεκρίθη σήμερον ἡ ἀποστολὴ δύο δοκίμων ἱεροκηρύκων, γινωσκόντων τὴν τουρκικὴν, εἰς τὰς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρθοδόξους παροικίας ἐπὶ στηριγμῷ τῶν ὀρθοδόξων ἐν τῇ πατρίδι δόγματι.

Αὐτοκρατορικὴ ἐορτή. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἐορταζομένων τῶν γενεθλίων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ διαδόχου τοῦ ρωσσικοῦ αὐτοκρατορῶν, παρέστη ἐν τῇ κατὰ τὸν Βαθυρρύακα ρωσσικῇ πρεσβείᾳ, ἐρμηνεύων τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσερχοὺς τῷ ἔξοχ. πρεσβευτῇ κ. Ἰ. Ζηνοβιέφ, ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Θεολογικὴ σχολή. — Προσωρινῶς διευθυνθῆς τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς, ἀντὶ τοῦ προαχθέντος εἰς τὴν μητρόπολιν Κασανδρείας πανιερ. κ. Εἰρηναίου, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς σχολῆς πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Στρινόπουλος, συνετὴν ἐν τῇ σχολῇ πολιτείαν ἐν πᾶσιν ἐπιδειξάμενος — καθηγητὴς δὲ τῶν ἑλληνικῶν, ἀντὶ τοῦ σοβαρῶν λόγων ἐνεκεν ἀπολυθέντος κ. Ξεν. Λαμπρίδου, διωρίσθη ὁ καὶ ἄλλοτε διδάξας εὐδοκίμως ἐν τῇ θεολογικῇ καὶ τῇ ἄλλοτε Κεντρικῇ Ἱερατικῇ σχολῇ ἑλλογ. κ. Μιχαὴλ Ἰ. Κεφάλας.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Εὐρώπῃ. — Σήμερον ἐξ Ἀθηνῶν ἀφίκετο ὁ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Ἀρσένιος Δαυῆς, προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐν Βουκουρεστίῳ, ἀναχωρῶν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ τῇ προσεχεῖ τρίτῃ.

ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη χθὲς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ θάνατος τοῦ μητροπολίτου **Νευροκοπίου Θεοδωρήτου**. Σερραῖος τὴν πατρίδα, μαθητὴς τὸ πρῶτον γενόμενος τῶν ἐκπαιδευτηρίων Μαρούλης, ἐχρημάτισε διδάσκαλος, εἶτα δ' εἰσῆχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν, ἐξ ἧς ἔλαβε τὸ δίπλωμα τῷ 1897, ἀριστεύσας ἐν τοῖς μαθήμασι, καίτοι μετὰ δυσκολίας ἡκολούθει τὴν διδασκαλίαν, ὡς ἐκ τῆς ἀσθενικῆς αὐτοῦ κράσεως. Ἐχρημάτισεν ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Βρυούλλοις, προϊστάμενος ἱερῶν ναῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἱεροκήρυξ ἐν Σέρραις, ὅτε ἐψηφίσθη μητροπολίτης Νευροκοπίου, τετραετίαν ποιμένας τοὺς ἐκεῖ ὀρθοδόξους. Αὐστηρὸς τηρητὴς τοῦ καθήκοντος, στρατιώτης εὐθαρσῆς τῆς Ἐκκλησίας, χρηστὸς τοὺς τρόπους καὶ τὴν πολιτείαν, ἐπετέλεσεν ἄριστα τὸ καθήκον αὐτοῦ — Σήμερον ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἱεουργήσας ἐν τῷ ναΐσκῳ τῶν πατριαρχικῶν κελλίων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου Δημητριάδος Γρηγορίου ἐμνημόνευσε καὶ τοῦ ἀειμνήστου Θεοδωρήτου.

Ἄλλ' οὗτοι, θανόντος τοῦ Μελετίου, ἀνεβίβασαν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Τριπόλεως Γρηγόριον, μὴ σεβασθέντες κανόνας καὶ θεσμούς ἐκκλησιαστικούς, μὴ ἀγγείλαντες τὸ παράπαν ἡμῖν τὸ γεγονός, μὴ λαβόντες κατὰ νοῦν τὸ ἀναφαίρετον ἡμῶν δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς ἐν τῇ ἐκλογῇ πατριάρχου. Ἐγκαίρως καταγγείλαντες τοῖς ἁγιωτάτοις πατριάρχεις τὰς παρατύπους πράξεις τοῦ Λαοδικεῖος Μελετίου, καθήκον ἡμῶν ἡγοῦμεθα ἀγγεῖλαι αὐτοῖς τὰς ἀντικανονικὰς πράξεις καὶ τοῦ Τριπόλεως Γρηγορίου κατέχοντος νῦν ὡς ἀκούμεν τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀντιοχείας.

Ἐκλιπαροῦμεν δὲ αὐτούς, ἵνα, ὡς ἐν ἄλλαις δειναῖς τῆς Ἀντιοχικῆς Ἐκκλησίας περιστάσεσι, παράσχωσι τὴν φιλάδελφον αὐτῶν συναντίληψιν τῇ ἁγιωτάτῃ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ πρὸς ἐπάνοδον αὐτῆς εἰς τὴν ἐξαφαισθεῖσαν κανονικὴν τάξιν καὶ δικαίωσιν ἡμῶν.

Ταῦτα ἀνατιθέμενοι τῇ πατρικῇ μερίμνῃ τῆς τε Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῶν λοιπῶν δὴ τῆς Ἐφῆς λήξεως μακαριωτάτων πατριαρχῶν, ἀπεκδεχόμεθα τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ διατελοῦμεν

Ἐν Χριστῷ ἐλάχιστοι καὶ ὅλως πρόθυμοι

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 20 ἰουλίου 1906.

† ὁ Κιλικίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† ὁ Ἀμίδης ΒΕΝΙΑΜΙΝ

† ὁ Χαλεπίου ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Εἰρηνοπόλεως ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Ε'

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Ἰωακείμ, ἀδελφῷ περισπουδάστῳ καὶ συλλειτουργῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ, ἀμήν.

Ὅτι μὲν ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἡμεῖς ἐπιβεβλημένην ταῖς ἀνὰ τὴν Ἐφῶν λήξιν ἁγιωτάταις Ἐκκλησίαις ἐλογιζόμεθα καὶ πᾶν ἐπείγουσαν τὴν μερίμνην περὶ τῆς γερασμίας αὐτῶν καὶ σεπτῆς ἀδελφῆς τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, οἶδεν ἡ Ὑμετέρα σεβασμιωτάτη Παναγιότης, ἐξ ὧν ἐπεστέλλομεν Αὐτῇ κατὰ μεσοῦντα τὸν μάρτιον τοῦ ἔτους τούτου, ὅτ' ἐπὶ λέξει σχεδὸν ἐγράφομεν καὶ ὅτι «τοσοῦτο χρῆζοντα σπουδῆς ἡγοῦμεθα τὰ ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὥστε καὶ ἁμαρτίαν λογίζεσθαι περὶ τὸ καθῆκον πᾶσαν περαιτέρω ἀναβολὴν τῆς φροντίδος ταύτης»· διὰ τὴν δ' οὐκ ἀπηντήσαμεν μὲν πρότερον καὶ σήμερον δ' ἔτι οὐχ ὀριστικὴν οὐδὲ πλήρη ἐπιστέλλομεν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀπὸ

κε' ἰουλίου δεύτερ' Αὐτῆς γράμματα περὶ τῶν ἀντιοχειακῶν ἡρμήνευσε μὲν πάντως αὐτῇ προφορικῶς ὁ ἐν βασιλευούσῃ παρεπιδημῶν ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ἡμέτερος ἐν Κάρῳ ἐπίτροπος, ἱερώτατος μητροπολίτης Χαλεπίου κ. Νεκτάριος, ἐξηγούμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς νῦν διὰ βραχέων. Εὐθὺς γὰρ μετὰ τὰ γράμματα ἐκεῖνα, ντέραν δεξάμενοι παρὰ τῆς γερασμιωτάτης Αὐτῆς κορυφῆς περισπούδαστον ἐπίσης ἐπιστολὴν, δι' ἧς ἡ ἀνάγκη ἡμῖν κατεδείκνυτο προσεχοῦς συναντήσεως ἐν βασιλευούσῃ παρ' Αὐτῇ τῶν ἡλεημένων διακονεῖν ἐν προστασίᾳ τοῖς ἀνὰ τὴν Ἐφῶν λήξιν ἁγιωτάτοις ἀποστολικαῖς καὶ πατριαρχικοῖς θρόνοις, προὔτιμήσαμεν λοιπὸν καὶ τὰ περὶ ἀντιοχείων ἐπὶ τὴν αἰσίαν ἐκείνην ἀναβαλέσθαι συνάντησιν.

Ἐπεὶ δὲ μέντοι καὶ τοῖς γράμμασιν Αὐτῆς τοῖς ἀπὸ κε' αὐγούστου λόγος γίνεται περὶ «ἐπιστεύσεως τῶν ἀναμενομένων σχετικῶν πρὸς τὸ ζήτημα ἀποκρίσεων», ἵνα μὴ τις ἐκ τῆς ἀναβολῆς προκληθῇ δυσχέρεια, πρόθυμοι μὲν δηλοῦμεν καὶ αὖθις ὅτι τὴν ὀφειλομένην ἀπάντησιν ὡς καὶ τὴν διατύπωσιν, δεόντως ἡτιολογημένης τῆς ἡμετέρας διαγνώμης συμφέρον ἡγοῦμεθ' ἀναβαλεῖν ἐπὶ τὴν ἐλπίζομένην συνάντησιν μετὰ τῆς Ὑμετέρας σεβασμιωτάτης Παναγιότητος, καθ' ἣν καὶ τῇ ζώσῃ μετ' Αὐτῆς ὁμιλίᾳ ἐντρυφήσαι εὐτυχῶμεν καὶ τῶν σοφῶν Αὐτῆς λόγων ἀκούοντες δυνησόμεθα πάντως ἀκριβέστερον καταμαθεῖν· πρόθυμοι δ' εἴτ' ἐπὶ προλήψει πάσης ἐνδεχομένης δυσχερείας σημειούμεθ' ὥδε συντόμως σκέψεις τινὰς περὶ τῶν πέντε θεμάτων, ἐφ' ὧν, εἰ μὴ ἀπατώμεθα, στηρικτέαν ἡγεῖται τὴν οἰκονομίαν τῶν κατ' Ἀντιόχειαν ἡ πεπνυμένη Αὐτῆς περίνοια νῦν «μετὰ» δῆλον ὅτι, «τὰ ἄρτι ἐκεῖ ἐπιτελεσθέντα», μεθ' ἧς καὶ «ἐπιστάντα ὑπολαμβάνει τὸν καὶ ὀριστικωτέρως περὶ τῶν ἐκεῖ γνώμης καὶ ἀποφάσεως».

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον τῶν θεμάτων, ὅπερ καὶ ὅρον ἐκ τῶν πρώτων τίθεται πάσης τῶν κατ' Ἀντιόχειαν οἰκονομίας, ἥτοι «τὴν εὐλαβῆ τῆς ἐνότητος καὶ ὁμόφρονος συνεργασίας τήρησιν, καθ' ἣν ἡ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τετρακτὺς τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχικῶν θρόνων παρέστη ἐν ἀρρήκτῳ δεσμῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συνεργίας ἀείποτ' ἄχρι τοῦ νῦν ἐν πᾶσι πολιτευομένη, οἷον εἰ σύνολον ἐν καὶ ὅψιν τὴν αὐτὴν παρουσιάζουσα καὶ ὥσπερ στηλοβάται τέσσαρες— τὸ θεότευκτον καὶ τιμαλφές τῆς ἀνὰ τὴν Ἐφῶν ὀρθοδοξίας διὰ τῶν αἰώνων ὑποβαστάζουσα» τοῦτο, τὴν εὐλαβῆ δῆλον ὅτι τῆς ἐνότητος τήρησιν, καὶ ἡμεῖς ὅλη καρδίᾳ καὶ ποθοῦμεν καὶ εὐχόμεθα καὶ

παντὶ σθένει ἐπιζητοῦμεν, τὴν ὅλην δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐνώσει καὶ οὕσαν καὶ θαυματουργοῦσαν εἰδότες καὶ πάντας τοὺς νόμους ἐκ τῆς ἀγάπης ἐξηρητημένους θεοδιδάκτω ἐκφάνσει μεμαθηκότες· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνότητα ταύτην καὶ τὴν εὐλαβίαν αὐτῆς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τήρησιν, ἐπὶ θεμελίῳ ἐνὶ καὶ μόνῳ στηρίζομεν, τῇ ἀκριβεῖ, ἀναλλοιώτῳ, πιστῇ φυλακῇ τῶν θεοπνευστῶν δογμάτων τῆς ἀγίας καὶ ἀνωμήτου ἡμῶν πίστεως ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῶν θεοκράντων κανόνων τῆς ἀγιωτάτης μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πράξει· ἔξω δὲ τοῦ θεμελίου τούτου τῆς ὁμοδοξίας ἐν τῇ πίστει καὶ τῆς ὁμοθυμίας ἐν τῇ πράξει, οὐδὲ μίαν ἀποδεχόμεθα, ἢ δέξασθαι ποτ' ἂν δυνηθείμεν ἀληθῆ ἐν Χριστῷ ἐνότητά· ταύτην γὰρ οὐχὶ τούτων ἢ ἐκείνων τῶν ἀποστολικῶν θρόνων συγκροτεῖ ἢ τοιαύδε, εἴθ' ἱστορικῇ, εἴτε τοπικῇ σύνταξις καὶ συμπαρατάξις, ἀλλ' ἢ ὁμόφωνος καὶ ὁμόδοξος πίστις ἢ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, παρ' ὃ οὐδ' ἐν οὐδὲ ποτ' ἄλλο, κἂν ἀπόστολος ἐκ γῆς, κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται αὐτὸ δέξασθαι δύνανται οἱ τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας διάκονοι, κατὰ τὸν οὐρανοβάμον' ἀπόστολον, οὐδ' ἐνότητος τάχα ποθ' ἐνεκεν οἱ πατέρες τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων οἱ μακάριοι τῶν πρὸς χριστὸν ἐφείσκητο τὴν πίστιν, οὐδὲ τῶν μεταστρεφόντων καὶ στρεβλόντων τὸ Εὐαγγέλιον, οὐδὲ τῶν ἀθετούντων τοὺς τεθεσπισμένους ἱεροὺς κανόνας, κἂν τ' ἀσκήμων προίσταντο ἐπίσκοποι, κἂν τ' ἐπισήμων ἐπρώτευσον ἀρχιεπισκοπῶν, κἂν τ' ἐν Ρώμῃ τῇ παλαιτέρᾳ, ἢ Ρώμῃ, τῇ νέᾳ, ἢ Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἢ Ἀντιοχείᾳ τῇ Θεουπόλει, ἢ ἄλλαρχοῦ τῶν ἀποστολικῶν προήδρευον θρόνων, ἀλλ' εἰς ἡν πάσι καὶ περὶ πάντων κανόνων τῆς ἐνότητος· ἢ τῆς ἀληθείας πίστεως ὁμολογίᾳ, ἢ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀκριβεῖς φυλακῇ. Πᾶσι μὲν οὖν ἐπισκοπῇ οὐκ ἀνίστόπῳς στηλοβάτης κληθεῖται τοῦ θεοτεύκτου τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδομήματος· ἀλλὰ καὶ πᾶς ἐπίσκοπος, οἷῳ δὴ ποτ' ἂν περιβάλληται τίτλῳ, κατ' ἀνάγκην ἂν τοῦ θεοτεύκτου ἐκβληθείη οἰκοδομήματος τούτου ἐάν μὴ ἐπὶ τῷ θεμελίῳ ἔστηκεν, ὃν ἔπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ἐάν ὁ μὴ γένοιτο, τὴν ἀρμονίαν λύῃ, δι' ἧς ἡ ὅλη Ἐκκλησία εἰς νύμφην συνηρμολόγηται Χριστοῦ· τηρητέον δὴ μετ' εὐλαβείας τὴν ἐνότητα τῶν θείων συγχωρήσει κατεχόντων τοὺς ἀγιωτάτους πατριαρχικοὺς θρόνους, τηρητέον ὅμως αὐτὴν ἐπὶ τῷ ἀσκαλεύτῳ θεμελίῳ τῆς ἀληθοῦς ἐνότητος ἐν τῇ πίστει, τῆς ὁμοφωνίας ἐν τῇ ὁμολογίᾳ καὶ τῆς ὁμοθυμίας ἐν τῇ πράξει. Οὕτω παρελάβομεν καὶ

οὕτω κατὰ τ' ἀποστολικά παραγγέλματα φυλάξομεν.

Τί δ' ἂν εἴποιμεν περὶ τῆς γλώσσης, «ἐν ᾗ ἡ τῶν Εὐαγγελίων θεία διδασκαλία γέγραπται;» τί δ' ἄλλο, ἢ ὅτι, συντεταγμένοι κἂν τούτῳ τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι προθύμως πᾶσαν ποιησόμεθα σύστασιν τοῖς πανταχοῦ πιστοῖς ἀμὴ ἀμελῶς καὶ περὶ ταύτην ἔχειν, ἐκείνο μέντοι προσβεβαιούμενοι, ὅτι κἂν τούτῳ οὐδ' ὅλως ἀμελητέον τῶν χάριτι Θεοῦ ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς τῇ ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ παραδεδωμένων κατ' αὐτὴν τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παρακλητοῦ, ὅτε, ὅλον συγκροτοῦσα τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ χάρις τοῦ Πνεύματος ἔδωκε τοῖς ἀποστόλοις ἐτέραις γλώσσαις λαλεῖν, ὥς τε τοὺς πρὸς ἐπιδημοῦντας ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπὸ παντός ἔθνους τῆς ὑπ' οὐρανὸν εὐσεβεῖς ἄνδρας ἐξίστασθαι καὶ θαυμάζειν ὅτι εἰς ἕκαστος αὐτῶν ἤκουον τῶν ἀποστόλων τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν διαλέκτῳ λαλούντων τὰ μεγάλα τοῦ Θεοῦ».

Τοῦ τρίτου θέματος δ' ἐπὶ τοσοῦτο πλέον φροντιστέον, καθ' ὅσον καὶ τῶν «ἐπιτελεσθέντων» ἐν Δαμασκῷ, καθ' ὃ γέγραπται ἐν τῇ ἀδελφικῇ αὐτῆς ἐπιστολῇ, ἢ ἐξέλιξιν ἐν μεγίστῃ μετ' αὐτοῦ καὶ στενῇ τελείᾳ συναφείᾳ· οὐδ' ἂν ἐξευρεθείη τις τοῦ ὅλου ρύθμις πρὶν ἢ τὸ δίκαιον τοῖς δειωγμένοις ἀποδοθῇ ἱερωτάτοις μητροπολίταις, ὧν ὁ γηραιότατος καὶ τιμιώτατος, τῇ ὁδύνῃ τῆς ὑπερορίας καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν θλίψεων ἐξαντληθείς, τῶν τῇδ' ἐκδεδήμηκεν, ὑπερορίας τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ἧς τὸν ὅλον ἠνάλωσε βίον.

Καὶ τούτου μέντοι πλέον, εἰ γ' ἐπιτέτραπται εἰπεῖν, ὀφείλουσιν ἀναλαβεῖν μέριμναν αἱ ἀγιώταται ἀνά τὴν Ἑὼαν Ἐκκλησίαι περὶ τῶν λαῶν, ὅσοι, διὰ τὴν ἀθέτησιν δυσφοροῦντες τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τὴν καταπάτησιν τῶν εὐκειμένων τὴν κυριεύουσιν νῦν ἀνά τὰς μητροπόλεις ἐκείνας, τὴν φιλόστοργον αἰτοῦνται παρέμβασιν αὐτῶν καὶ τάχιστα φροντίσαι «τὴν προσήκουσαν οἰκονομίαν καὶ θεραπείαν ἐπενεγκεῖν» αὐστηρῶς ὅμως τηρουμένου τοῦ καθεστῶτος, ὅπερ αἱ ἱερὰ κατέστησαν Σύνοδοι, ὅτε πανταχοῦ τοῖς τῶν ἀγίων πατέρων ὅροις ἐπόμενοι οἱ θείῳ Πνεύματι ἐν αὐταῖς ψηφίζοντες τὰ τῶν ἐπίσκοπων διέκρινόν τε καὶ καθώριζον.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο πολλῆς ἂν εἴη εὐχῆς ἄξιον τὸ ὕστατον μὲν ἐν τῇ περισπουδάζτῃ ἐπιστολῇ τῆς Ὑμετέρης σεβασμιωτάτης Παναγιότητος ἀναγεγραμμένον, οὐ σμικρὸν δ' εἰς ἐπίτευξιν εἰρήνης συμβαλεῖν προωρισμένον τὸ «πρὸ πάσης» δηλὸν ὅτι ἀεπισήμου πρὸς τοὺς ἐν Δαμασκῷ ἐπικοινωνή-

ας ἔμμεσόν τινα προταχθῆναι μετ' αὐτῶν ἀδελφικὴν ἐν ἀγάπῃ προσυνεννόησιν», εἰ μὴ γὰρ καὶ τοῦτο μάταιον ἀπέδειξαν προλαβόντες οἱ τὰ «ἐπιτελεσθέντα» τετελεκότες ἐν Δαμασκῷ, πᾶσαν καὶ πρὸς τοῦτο φράξαντες ὁδὸν δι' ὧν ἐπεστάλκασιν ἀπὸ ἰδ' αὐγούστου κατὰ σπουδὴν γραμμάτων.

Ταῦτα δὴ, Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, οὐκ εἰς ἀπάντησιν, ἀλλ' εἰς προαναγγελίαν τῆς ἀπαντήσεως ἐπιστέλλομεν, ἵνα μὴ τις προκληθῇ, ὡς εἵπομεν, δυσχέρεια περὶ τὴν ἐπίγυρσαν ὄντως ρύθμισιν τῶν κατ' Ἀντιόχειαν, τὴν δ' ἀπάντησιν αὐτὴν δια πόθου μὲν ἔχομεν, Θεοῦ συγχωροῦντος, καθορίσαι μεθ' ὅσ' ἂν ἀκούσωμεν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος τῆς Ὑμετέρας σεβασμιωτάτης Παναγιότητος· ἀλλ' ἐὰν στερηθῶμεν καὶ τῆς παρὰ μὴτις ταύτης, σπεύσομεν λοιπὸν τότε ἐκτενέστερον τ' αὐτά που ἐν ὀριστικῇ ἀπαντήσῃ ἐκθέσθαι ἅμα τῇ πρώτῃ παρ' Αὐτῆς εἰδήσει, κατὰ καθῆκον εἰς εἰρήνευσιν τῶν ἀγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν συμπράτοντες.

Ἀναμένοντες δὲ νῦν τὰς παρ' αὐτῆς πληροφορίας, ἃς περ εὐχόμεθα αἰσίως καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὠφελίμους, περιπτυσσόμεθ' αὖθις Αὐτὴν ἐν ἀγίῳ φιλήματι καὶ αἰτούμεθα τὰ ἔτη Αὐτῆς παρὰ Κυρίου ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 20 Σεπτεμβρίου 1906

Τῆς Ὑμετέρας πᾶν περισπουδάστου ἡμῖν Παναγιότητος

ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ

ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

ΣΤ'

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὴ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καὶ ἐπιπόθητε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωακείμ. Τὴν ὑμετέραν περισπούδαστον ἡμῖν σεβασμίαν Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν τῷ πόθῳ ἡμῶν τῷ δικαίῳ, ὃν κοινὸν ταῖς λοιπαῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις εἵχομεν τε καὶ ἔχομεν τοῦ ἰδεῖν ἀποκαθισταμένας τὰς κανονικὰς ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις μετὰ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, σπουδῇ πάσῃ ἐχρησάμεθα ἅμα τῷ ἀκούσματι τοῦ θανάτου Μελετίου τοῦ ἀπὸ Λαοδικείας γνωρίσαι διὰ τοῦ ἡμετέρου ἐν βασιλευούσῃ ἐπιτρόπου

τῇ ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι ἣν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἀγίας Συνόδου εἵχομεν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος· «Τὸ ζήτημα, ἐλέγομεν τότε, ἐφ' οὗ, καθ' ἡμᾶς, δέον πρὸ παντός σκέψασθαι, ἐστὶ τὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν τεσσάρων ἀρχιερέων, ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ δὲ κατ' ἀρχὴν συμφωνίας ἐξαρτηθήσεται ἀναμφιβόλως ἡ ὅλη ἡμῶν πορεία ἐν τῇ τῶν πραγμάτων ἐξελίξει. Διότι, εἰ ἐγγίνετο δεκτὸν κατ' ἀρχὴν μὴ ἐμμεῖναι ἡμᾶς ἐν τῇ ἀξιώσει τοῦ ἀποκατασταθῆναι ἐπὶ τοὺς ἑαυτῶν θρόνους τοὺς ἐκδεδιωγμένους ἀρχιερεῖς, ὅπερ ἦν ἂν βεβαίως προφανεστάτη ἀσυνέπεια ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, οὐδὲν ὑφίσταται κανονικὸν ζήτημα, οὐδ' ἔχομεν ποιῆσαι τι ἕτερον, ἀλλ' ἡ δοῦναι τὴν αἰτηθησομένην δεξιὰν κοινωνίας τῇ ὑπὸ τῶν ἐν Δαμασκῷ νῦν ἀθροιζομένων ἀρχιερέων ὅσον οὕτω ἐκλεγχομένων». Ταῦτα τῇ ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι ἡμέρας πέντε μετὰ τὴν Μελετίου τελευτὴν διαβιβάζοντες, ἡλπίζομεν εὐρήσειν ὁμογνώμονας τοὺς ἀγιωτάτους προέδρους τῶν ἐν Κων)πόλει καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν ὅτι προσῆκε κοινολογῆσαι τοῖς ἐν Δαμασκῷ ἀρχιερεῦσι, συνιστάντας μὲν τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν κεκανονισμένων κατὰ τὴν ἐκλογὴν, καταδείκνυντας δὲ τὸ δίκαιον τῆς προσκλήσεως τῶν ἐκδεδιωγμένων μητροπολιτῶν πρὸς χοῦσιν τοῦ ἀναφαιρέτου ἐκλογικοῦ αὐτῶν δικαιώματος. Ἐκεῖ μέντοι ἡ μὲν ὑμετέρᾳ γερασμία ἡμῖν Παναγιότητος σὺν τῇ περὶ Αὐτὴν ἀγίᾳ Συνόδῳ ἐκ σοβαρῶν δῆπου λόγων τῆς ἐναντίας εὐρέθῃ γνώμης, φρονοῦσα ὅτι ὁ πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης διὰ μέσων προσφύρων καὶ τρόπων ἀδελφικῶν κατὰλληλος καιρὸς οὕτω ἦν ἐπιστάς, οἱ δὲ ἐν Δαμασκῷ ἱερώτατοι ἀρχιερεῖς οὐ προήχθησαν οἰκοθεν ἐπὶ τὸ μνησθῆναι τοῦ τῶν παρὰ νόμους ἐκδεδιωγμένων ἀρχιερέων δικαιώματος, ἀναγκαίως συζητούμεν μετ' ἀλλήλων σήμερον εἴπερ κανονικὴ καὶ νόμιμος ἡ τῇ ἰ' παρελθόντος μηνὸς ἰουνίου συντελεσθεῖσα ἐκλογὴ καὶ εἴπερ ὑφείλομεν ἀπαντῆσαι τὰ πρὸς εἰρήνην τῷ ἐκλεγέντι εἰς πατριάρχην Γρηγορίῳ τῷ ἀπὸ Τριπόλεως, τὰ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐκλογὴν ταῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις ἤδη διὰ τῶν ἀπὸ ἰδ' παρελθόντος μηνὸς αὐγούστου ἐνθρονιστηρίων αὐτοῦ γραμμάτων ἀνκοινωσαμένων. Ὑπ' ὅψει δ' ἔχοντες τὰ τε ἀπὸ κε' παρελθόντος ἰουλίου τίμια ἀδελφικά τῆς ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος γράμματα, τὴν τε διὰ νεωτέρων Αὐτῆς γραμμάτων διαβιβασθεῖσαν ἡμῖν διαμαρτυρίαν τῶν τριῶν ἡδικημένων μητροπολιτῶν, τοῦ Κιλικίας Γερμανοῦ, τοῦ Ἀμίδης Βενιαμίν καὶ τοῦ Χαλεπίου Νεκταρίου — ὁ γὰρ Εἰρηνοπόλεως Σερᾶφειμ, παρ' ἡμῖν ἐν τῇ ἀγίᾳ Πόλει ἀπὸ τῆς ἐκ Δαμασκοῦ ἐξῶ

σεως αὐτοῦ διαμένων, γήρᾳ καὶ θλίψει κεκμηκώς, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ στ' τοῦ μηνὸς τούτου—προαγόμειθα ἀνακοινώσασθαι τῇ ὑμετέρᾳ γερασμίᾳ Παναγιότητι ἣν ἡμεῖς τε καὶ ἡ περὶ ἡμᾶς ἁγία Σύνοδος ἔχομεν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὑπὸ τὴν ἐνεστῶσαν αὐτοῦ θεωρουμένου μορφῇ.

Οἱ ἐν Δαμασκῷ ἀθροισθέντες ἀρχιερεῖς καὶ τὴν τῆς ι' ἰουνίου ἐκλογὴν ἐπιτελέσαντες οὐχὶ πάντες ἦσαν κανονικοί, αὐστηρῶς πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῶν ἱερῶν κανόνων κρινόμενοι, ὥστε πατριάρχου ἀντικανονικοῦ ὄντες δημιουργήματα. Τῆς οἰκονομίας δ' ὅμως ὑπὸ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπαραιτήτου ἐν περιστάσεσιν ὁμοίαις ἐνδεδειγμένης, ἀδύνατον γὰρ τῆς ποθητῆς θεραπείας ἐπιτυχεῖν πασῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων Μελετίου τοῦ ἀπὸ Λαοδικείας ἀποκηρυσσομένου, εἰς τὸ ὅλον σῶμα τῆς δυναστευθείσης Ἐκκλησίας εἰσδουρῶν, ἀναγκαῖον τὴν ἀντικανονικότητα περιορισθῆναι εἰς μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ οὐ διὰ τῆς θύρας ἀλλ' ἀλλαχόθεν ἐπὶ τὴν ποιμνὴν τοῦ Κυρίου εἰσπηδήσαντος. Συνῶδ' αὖ τούτοις τὴν μὲν ἐν Δαμασκῷ συγκροτηθεῖσαν ἐπ' ἐκλογῇ πατριάρχου ἀρχιερατικὴν Σύνοδον στερεκτέαν κατ' οἰκονομίαν εἶναι νομίζομεν, τὸν μὲντοι ἀποκλεισμόν τεσσάρων ἐκ τῶν νομίμων ἀρχιερέων ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς κατακριτέον ὅλως καὶ ἀποδοκιμαστέον ἡγοῦμεθα καὶ δικαίαν κατὰ πάντα τὴν διαμαρτυρίαν τῶν ἐπιζώντων τριῶν ἐκ τούτων κατὰ τῆς κανονικότητος τῆς ἐκλογῆς διαμαρτυρομένων εὐρίσκομεν. Ἐπειδὴ δ' ὅμως τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς τε καθόλου καὶ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ταχέειαν ἀπαιτεῖ τὴν εἰρήνευσιν, χρηστέον κἀνταῦθα τῇ οἰκονομίᾳ, κατακρινομένης μὲν τῆς πράξεως διὰ τὸ προηγούμενον, ἀρκετῆς δὲ θεωρουμένης τῆς ὑπὸ εἰς πατριάρχην ἐκλεγέντος προσκλήσεως τῶν ἡδικομένων ἀρχιερέων πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐπαρχίαις εἴτε καὶ ἐν ἐτέραις. Τούτου δὲ γενομένου προσαγορευτέον ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν τὸν ἀπὸ Τριπόλεως Γρηγόριον, ὃν ἄνδρα ζηλωτὴν τῶν πατρῶων καὶ τῶν παραδεδωμένων αὐστηρὸν τηρητὴν εἶναι γινώσκοντες, διὰ βεβαίας ἔχομεν ἐλπίδας ὅτι καὶ τὸν μετὰ τῶν λοιπῶν πατριάρχων σωτήριον σύνδεσμον τῆς γνησίας ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ κοινῆς συνεργασίας ἀδιάρρηκτον κατὰ τὸ ἀπ' αἰώνων παράδειγμα διατηρήσει, καὶ τῆς γλώσσης τῶν θείων Γραφῶν καὶ τῶν ὁρῶν τῶν οἰκουμένων Συνόδων οὐδαμῶς ὀλιγορήσει, οὐ μόνον διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν πατρῶων μεμαρτυρημένον αὐτοῦ ζῆλον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπιβεβλημένην ἀνάγκην ὅπως μὴ δοθῇ τοῖς μετὰ τῆς Ρώμης ἠνωμένοις χριστιανοῖς σπουδαῖον ἐπιχείρημα εἰς ἐμπέδωσιν τοῦ πρὸς τοὺς ὄχλους

διασαλπίζομένου ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν ὅτι αὐτοὶ εἰσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν γνησίαν ἀντιοχικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Μελετίων, τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Δαμασκηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν ταρασσομένων ἐπαρχιῶν τοῦ θρόνου αὐτοῦ τὴν δέουσιν καὶ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένην ἐπιδείξεται πρόνοιαν, τὰς μὲν διὰ τῆς τῶν νομίμων ποιμένων ἀποκαταστάσεως, τὰς δὲ διὰ τῆς τῶν καταλλήλων προσώπων ἐκλογῆς παραμυθούμενος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας Συνόδου ὀρθὰ καὶ πρὸς τὰς περιστάσεις πρόσφορα εἶναι νομίζομεν, ἐνισχύσαι δ' ὁ Κύριος τὴν ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα ἐπιτυχεῖν τὴν ἐπιστροφὴν τῶν τριῶν ἀρχιερέων ὅπως ἂν δόξῃ Αὐτῇ προσφορώτερον ἐνεργῶσαν, ἵνα μηδενὸς πλέον ὑφισταμένου κωλύματος δώμεν τὴν αἰτουμένην δεξιάν κοινωνίας τῷ καθημένῳ ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ πατριαρχικοῦ τῆς Ἀντιοχείας θρόνου.

Καὶ ἐπὶ ταῦτοις πόθῳ ἀδελφικῷ τὴν ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα καὶ αὐθις περιπτυσσόμενοι, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ, αἰῶς' σεπτεμβρίου ιθ'.

Τῆς ποθεινοτάτης ἡμῖν καὶ σεβασμιωτάτης

Παναγιότητος ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφός

καὶ ὅλως πρόθυμος

† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Ζ'

(μετὰ τοὺς συνήθεις τίτλους)

Τὰ διαμειφθέντα μετὰ τῆς περισπουδάστου ἡμῖν σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος, ὥσπερ δὴ καὶ μετὰ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου, περὶ τοῦ ἀντιοχικοῦ ζητήματος ὑπ' ὅψει ἔχοντες, ἀνεμόμενοι ἵνα εὐδωθῇ ἡ κοινὴ ἐγκριθεῖσα προσωπικὴ συνάντησις ἡμῶν, ἐκ τῆς διὰ ζωῆς ἀδελφικῆς συσκέψεως ἡμῶν καὶ τὴν τοῦ ζητήματος τούτου λύσιν, τῇ τοῦ Θεοῦ εὐδοκίᾳ, ἀπεκδεχόμενοι. Ἐνῶ οὖν οὕτως ὑπὲρ τῆς εὐδωξείας πρὸ παντὸς τῆς εὐκταίας καὶ ἀναγκαίας ταύτης συναντήσεως ἡμῶν ἐνηργοῦμεν, περὶ ἧς, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, οὐκ ἐξέλιπεν εὐτυχῶς πᾶσα ἐλπίς, ἐξέικετο ἡμῖν ἐπιστολὴ κοινὴ τῶν τοῦ θρόνου ἐκείνου ἀρχιερέων, ὑπὲρ τῆς ἐπισπεύσεως τῆς ὑστερούσης ἀπαντήσεως ἡμῶν εἰς ἐκεῖθεν σταλείσαν ἐνθρονιστικὴν παρακαλούντων. Καὶ ἀγνοοῦμεν μὲν εἴγε παρόμοια ἐκεῖθεν γράμματα ἐπέμφθησαν καὶ πρὸς τὴν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα

1948

Π. III-726897